

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENȚA—LEGISLAȚIUNE—ECONOMIE POLITICĂ—FINANȚE—SOCIOLOGIE

FONDATOR:
ION S. CODREANU
Avocat,

DIRECTOR:
I. GR. PERIȚEANU
Avocat, fost Ministru

PRIM REDACTOR:
ALEXANDRU VELESCU
Doctor în Drept, Avocat

COMITETUL DE DIRECȚIE:

Traian Alexandrescu, Decanul Baroului de Ilfov; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat; **Iosif G. Cohen**, Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **Gr. Conduratu**, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București; **E. Cristoforeanu**, Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **Dem. I. Dobrescu**, Primarul General al Capitalei; **Vintilă Dongoroz**, Conferențiar universitar, Membru în Consiliul de disciplină al Baroului Ilfov; **D. Gălășescu-Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **Eugen Petit**, Consilier la Inalta Curte de Casație; **G. Petrovici**, Prodecan al Baroului Ilfov; **C. Sipsom**, Profesor Universitar; **C. A. Stoeanovici**, Conf. univ., Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost, Ministru, Avocat; **Hariton Udrea**, Judecător Trib. Ilfov; **Petre Vasilescu**, Profesor Universitar.

SECRETARI DE REDACȚIE:

E. C. Decusară, Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticei Judiciare; **Ionel I. Codreanu**, Doctor în drept din Paris, Avocat

S U M A R

- *Legea pentru judecătorii de ocoale. Art. 99, de avocatul C. Teodorescu;*
- *Sechestrul judiciar, de Trajan R. Scriban;*
- *Există apel propriu în contra jurnalului de respingere a incidentelor de conexitate? de avocatul S. B. Faibes;*
- *Pagina fiscală, de avocatul Leon Paves;*

JURISPRUDENȚE:

- Trib. Ilfov s. III-a și Curtea de Apel București s. II-a: *Grigore Vasilevici și alții (Afacerea Agabecov)*. (Tentativa crimei din art. 273 C. penal), cu o *Notă* de Vintilă Dongoroz, I. Gr. Periețeanu și A. Fulga;
- Rezumate de Jurisprudență: Cas. I-a, date de avocatul Mihail Mayo.

LEGEA PENTRU JUDECĂTORIILE DE OCOALE

ART. 99

Un sfert de veac de incertitudine

Jurisprudența Generală, (1933, no. 4, p. p. 99, SP. 104) ne dă în rezumat, deciziunea Inaltei Curți de casație (s. I.) no. 1018 din 26 Septembrie 1932.

Prin această deciziune, suprema instanță a hotărât din nou că, deși aritmetica spune: $10=10$ (principiul identității: *adevăr științific*), totuși în Drept se poate spune nu numai de către legiuitor, dar și de către judecător: $10=9$ (*eroare*).

Este iarăși vorba despre alin. 1 art. 99 din legea pentru judecătorii de ocoale, care spune clar: „Termenul de apel este de 10 zile” și despre alin. 2 din acelaș articol, care spune tot clar: „El (acest termen de apel) curge de a doua zi dela pronunțare... sau comunicare...”

Planiol (Traité élémentaire de droit civ. T. I. 1911, p. 87, no. 216) scrie: „Les vérités scientifiques sont au-dessus des erreurs humaines, même inscrites dans les lois”.

Cunoștința aceasta se impune legiuitorului însuși; se impune judecătorului, când legiuitorul ar nesocoti-o; cu atât mai mult se impune judecătorului, când legiuitorul n'a nesocotit-o.

Să cercetăm cazul nostru, începând cu un exemplu. Iată o carte de judecată pronunțată sau comunicată în ziua de 12 a unei luni.

Apelul delarat în ziua de 23, este, sau nu este el tardiv?

Inalta Curte spune că este tardiv.

Are, oare, dreptate?

Termenul de apel este de 10 zile. Așa spune clar alin. 1, art. 99.

Acest termen curge de a doua zi dela pronunțare sau comunicare. Așa spune tot clar alin. 2, art. 99.

Ziua pronunțării sau comunicării fiind 12, a doua zi dela pronunțare sau comunicare este 13.

Ori, $23-13=10$

Deci, apelul declarat în ziua de 23, nu este tardiv.

Orice argument, care ar duce la concluziunea că ultima zi a termenului de apel ar fi 22, nu 23, este *antistiințific*, pentrucă

$22-13=9$

iar legea spune clar, nu 9 zile, ci 10.

De altfel, tot așa se pune problema și în alte împrejurări.

Dacă este vorba de 10 zile de concediu. Il capăt în ziua de 12, nu mai viu la slujbă cu începere dela 13 și mă întorc la slujbă la 23.

Dacă este vorba de 10 zile de slujbă. Sunt angajat în ziua de 12, intru la slujbă cu începere dela 13, iar la 23 nu mai viu la slujbă, (abstretie făcând de dumineci și sărbători, cari nu schimbă de loc problema, ci doar o complică puțin).

Și într'un caz și în altul avem de făcut una și aceeaș operațiune aritmetică și anume: $23-13=10$ (fie zile de concediu, fie zile de slujbă).

CONCLUZIUNE. — *Pronunțarea sau comunicarea unei cărți de judecată având loc la 12 a unei luni, apelul declarat la 23 este în termen.*

Quod erat demonstrandum.

CONST. TEODORESCU,
Avocat, Chișinău

SEQUESTRUL JUDICIAR

În practica judecătorească s'a pus chestiunea dacă sechestrul judiciar constituie o cerere de sine stătătoare, or e accesorie acțiunii de fond, atașabilă la dosarul care conține litigiul dintre părți.

Când dosarul de fond e la o secție a unui tribunal, iar cererea de sechestrul judiciar e repartizată la altă secție a aceluiaș tribunal, cine o poate rezolvi din punctul de vedere al valabilității legale?

Art. 615 pr. civ. zice că *judicata* va putea încuviința sechestrul judiciar. Care *judicata*? Evident aceia care pipăie fondul, autoritatea sau secția care deține dosarul principal, căci magistrații fondului ei înșiși își pot da mai bine seamă asupra admisibilității sechestrului; prin urmare, o cerere de sechestrul judiciar repartizată la altă secție, trebuie trimisă prin desesizare acolo unde este dosarul de fond.

Chestiunea e foarte controversată, iar jurisprudența nu s'a fixat încă în mod definitiv asupra acestei materii.

În conformitate cu art. 61, 112, 113, 114, 247, 251 al. II și 400 pr. civ., cererile prevăzute în aceste texte se îndreaptă acolo unde există fondul.

Prin acțiune accesorie se înțelege orice cerere formulată, fie de reclamant, fie de pârât, ca, cererile adiționale, prin care se măresc ori micșorează obiectul litigiului, cererile în compensare (reconvenționale), în garanție, intervenție, contestație, care, deși materialmente se pot judeca și de o altă secție, totuși, pentru o mai bună rezolvare, legiuitorul vrea ca ele să fie cercetate de judecătorii care dețin dosarul fondului, pentru rațiunea că ei cunoscând litigiul, vor fi în stare să aprecieze și să judece, deci mai bine orice pretențiune în legătură sau în dependență de afacerea principală.

Nu putem zice că cererea de sechestrul judiciar e independentă, căci ea nu poate exista fără un prealabil proces, din contra, e o stare de subordonare între ea și aceasta, e o reuniune inseparabilă de pretențiuni și fapte care emană dintr'un litigiu unic.

Natura juridică a sechestrului judiciar nu e de sine stătătoare, el e un accesoriu al acțiunii, formând un tot inseparabil grevat pe litigiul principal, unde găsim sursa admisibilității ori respingerii lui, pipăim starea de primejdie pentru reclamant, eventualitatea pierderilor, pagubelor ce ar putea rezulta din nenumire a sechestrului, cercetăm probele.

Puterea de apreciere a seriozității cererii e mai mare la magistrații care au judecat pricina, deci, rațional e ca tot ei să rezolve pretențiunea asupra instituirii sechestrului.

Cererea de sechestrul judiciar e pur accesorie, ea trebuie deci repartizată acolo unde e dosarul principal.

TRAIAN R. SCRIBAN

EXISTĂ APEL PROPRIU ÎN CONTRA JURNALULUI DE RESPINGERE A INCIDENTULUI DE CONEXITATE?

Pentru a se ușura înțelegerea chestiunii și a răspunde la o asemenea problemă pe care dreptul procedural nu o rezolvă și la a cărei deslegare opun dificultăți, principii contradictorii trase din lege și jurisprudență, să luăm un exemplu, care să permită o analiză concretă:

Să presupunem, că înaintea unui Tribunal, într-o anumită pricină, s'a ridicat incidentul de conexare a dosarului, cu un alt dosar pendent înaintea altui Tribunal, iar primul Tribunal, a respins această cerere, judecând afacerea în fond.

Să mai presupunem, că Curtea de apel, este sesizată cu judecarea apelului părții care a căzut în pretențiunile sale, și care pe lângă toate motivele de fond, desvoltă, în prim rând, motivul întemeiat pe greșită respingere a incidentului de conexitate.

Ce va face Curtea de apel, în ipoteza, când găsește, că Tribunalul a greșit, respingând conexarea?

Va proceda Curtea, la conexare? Va întruni, cu alte cuvinte, pricina Curții de apel cu pricina ce face obiectul dosarului celui de al doilea Tribunal? Imposibil, Se opune textul art. 110 proc. civ., care impune ca pricinile ce au a se întruni, să se afle înaintea instanțelor de acelaș grad.

Va admite, în principiu, incidentul de conexitate și va restitui dosarul, Tribunalului, spre a proceda la conexare? Altă imposibilitate, În adevăr, Tribunalul, după ce a respins conexarea, a judecat pricina în fond, desesizându-se, prin darea sentinței. Pentru Tribunalul care a pronunțat sentința, aceasta are puterea lucrului judecat și nici un text de lege, nu îndrituiește Curtea de apel, să înapoeze dosarul, Tribunalului desesizat, pentru ca acesta să procedeze la conexare și să judece, încă odată și în alt chip, un proces terminat înaintea lui, ca primă instanță de fond.

Din această dilemă nu putem eși, fără să conchidem, că în speța de mai sus, apelul, asupra motivului bazat pe respingerea conexării, este inadmisibil.

Pentru a face admisibil un asemenea apel, el trebuie introdus înainte de soluționarea fondului, și anume împotriva jurnalului de respingere a incidentului de conexitate, la nevoie cu suspendarea judecării fondului, până la tranșarea apelului interjectat.

Înalta Curte de Casație s. II-a, la 7 Martie 1921 (Pand. Rom. partea III, 46 din 1921), a decis, că instanța înaintea căreia s'a cerut conexarea a două sau mai multe pricini, în condițiunile rt. 110 proc. civ., pentru a se putea pronunța asupra oportunității și utilității acestei măsuri, este datorare mai înainte să ia măsuri ca aceste pricini să fie puse în stare de *judicata* înaintea sa, prin citarea regulată a părților în toate pricinile ce urmează a fi întrunite.

În asemenea condițiuni, jurnalul de respingere a incidentului de conexitate, având de efect o desinvestire a instanței, este o adevărată hotărâre, apelabilă potrivit art. 316 proc. civ., neavându-și aplicațiunea art. 323 proc. civ.

Odată fixați asupra problemei juridice expuse și asupra modului rezolvării sale, trebuie să recunoaștem, că practica judiciară poate ridica impedimente acestei soluțiuni, suspendarea, sau chiar numai amânarea judecării fondului, fiind o chestiune de oportunitate, asupra căreia justiția apreciază, întemeiată pe împrejurări de fapt și pe complexul principiilor de drept, lipsită de reazămul unui text de lege expres și imperativ.

Să nădărdum, însă, că înțelepciunea judecătorilor, care, pe deasupra tuturor controverselor, garantează opera de dreptate, va croi, încetul cu încetul, drumul larg și luminos al jurisprudenței autoritare.

S. B. FAIBEȘ
Avocat - Galați

PAGINA FISCALA

La sfârșitul anului 1932, s'au adus două importante modificări legilor fiscale:

Una, este privitoare la legea asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri (publicată în Monitorul Oficial no. 306, partea I din 31 Decembrie 1932).

Cealaltă privește legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice.

Vom examina, în primul rând, modificările aduse cifrei de afaceri:

Aceste modificări prezintă două caracteristice:

1. O majorare a taxelor;

2. Un control sever în vederea evitării fraudelor.

Majorarea taxelor s'a făcut în trei feluri:

a) S'a trecut la o clasă superioară articole ce se aflau într-o clasă mai inferioară.

b) S'au taxat articole ce înainte erau scutite, și, în sfârșit,

c) S'a majorat impozitul de 2,20 la sută la 2,50 la sută.

Legea asupra cifrei de afaceri, așa cum a fost modificată, cuprinde 136 articole taxate cu 16,50 la sută și 247 articole taxate cu 11 la sută, atunci când vechea lege cuprindea numai 100 articole taxate cu 16,50 la sută și 58 articole taxate cu 11 la sută.

Actuala lege cuprinde numai 100 articole scutite, pe când vechea lege cuprindea 231 articole scutite.

Trebue, totuși, notat că prin art. 12 din legea din 31 Decembrie 1932: „Atelierele de meserii, ai căror patroni sunt înscrși în bresle, potrivit cu legea meseriilor și legile respective, și folosesc o energie de cel mult cinci cai putere și maximum 6 lucrători maeștri și calfe, se scutesc de impozitul pe lux și cifra de afaceri, afară de cazul acelor care au magazine de desfacere, pentru care plătesc o chirie mai mare de 80.000 lei în Capitală...”

Organizarea și funcționarea controlului sunt prevăzute prin articolele 14—23, iar constatarea contra-vențiilor și sancționarea or, prin art. 24—39.

Controlul se poate face atât în timpul zilei, cât și în timpul nopții.

În exercitarea controlului se vor cerceta facturile de cumpărare, registrele comerciale și corespondența. După facturile de cumpărare se vor face verificări la fabricile vânzătoare.

Verificările trebue să aibă loc cel puțin, de două ori pe an.

Controlul este complectat prin investigațiuni la birourile vamale, la stațiile de cale ferată și la agențiile de navigație.

Neplata la timp a impozitului atrage majorarea taxei cu 10 la sută, 20 la sută și 30 la sută, după fiecare lună de întârziere.

Fraudele sunt pedepsite cu amenzi egale cu de 2 până la 5 ori valoarea impozitului din anul precedent, fără ca amenda să poată fi inferioară minimului de 50.000 lei, de 100.000 lei, de 150.000 lei sau de 250.000 lei, după gravitatea cazurilor.

În sfârșit, legea, prin art. art. 39, acordă denunțătorilor și constatorilor, din proprie inițiativă, câte 25 la sută din amenda încasată, rămasă definitivă.

Dacă suntem de acord cu măsurile ce au de scop să evite fraudă și s'o pedepsească, șocotim că ma-

jorarea taxelor este mai puțin oportună pe vremurile acestea de grea criză economică.

Modificările aduse legii timbrului

Aceleași caracteristice ce le prezintă legea modificată a cifrei de afaceri, adică o majorare a taxelor și înăsprirea controlului în vederea evitării fraudelor, le prezintă și ultimele modificări ale legii timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice.

Majorarea taxelor. — Prin noul art. 4, par. 39, aliniat 1, tazele de pașaport se urcă dela 264, 396 și 660 lei, respectiv la 500 lei, 750 lei și 1000 lei.

La art. 16, par. 2, s'a adăugat un aliniat nou, prin care clădirile, terenurile, instalațiunile și uzinele, care sunt afectate serviciilor sau scopului unei întreprinderi — cari până acum erau scutite de impozit — vor fi de acum înainte supuse unui impozit de echivalent de 0,08 la sută.

Art. 53, litera b, aliniatul 1, a fost modificat în sensul următor:

„Pentru transmisiunile prin vânzări sau cesiuni de bună voe, de orice fel de bunuri sau drepturi, constatate prin acte scrise, după prețul cuprins în actul de vânzare sau cesiune, care, pentru imobilele rurale, depășind un hectar, nu va putea fi inferior venitului impozabil prevăzut în roluri, multiplicat cu 10, iar pentru imobile urbane venitul impozabil prevăzut în roluri, multiplicat cu 15. În caz contrariu, impozitul se va datora și percepe la aceste valori, rămânând fiscului deschisă calea prevăzută de art. 88, în caz de fraudă”.

Pentru efectuarea controlului și evitarea fraudelor s'au prevăzut trei feluri de dispozițiuni:

a) S'a suprimat în foarte multe cazuri perceperea impozitului prin timbre mobile;

b) S'a suprimat, deasemeni în majoritatea cazurilor, perceperea taxelor prin creditare, și, în sfârșit,

c) S'a dat puteri mai mari agenților fiscului în vederea controlului.

Prin art. 5, par. 1, aliniat 3, s'a suprimat perceperea impozitului prin timbre mobile. El nu se va face de cât prin viză sau anulare de coli timbrate pentru actele prevăzute de art. 5, paragraf 1, aliniat 3.

Deasemeni, prin art. 14, par. 4, al. 6, se suprimă timbrele mobile la efectele de comerț formate în străinătate. Impozitul nu se va putea achita decât prin viză.

Dispozițiuni analoage cuprind textele noi ale art. 14, par. 13, al. 3 și ale art. 14, par. 16 al. 3.

Creditarea taxelor de timbru s'a suprimat prin dispozițiunile noi ale art. 13, par. 2, al. ultim.

Prin noua redacțiune a art. 75, al. 1, s'a dat agenților fiscului puteri mai mari în ce privește controlul. Prin acelaș text se pedepsește cu amendă neținerea regulată a registrelor comerciale sau refuzul de a le prezenta.

Terminăm această scurtă expunere a noilor legi fiscale, cu regretul că s'a găsit momentul, tocmai acum când industria și comerțul trec prin cea mai grea criză, ce au cunoscut-o vreodată, spre a le supune la noi taxe sau a agrava pe cele existente.

LEON PAVES

Doctor în Drept dela Paris, Avocat

TRIBUNALUL ILFOV SECȚIA III-a C. C.

Audiența de la 9 Iulie 1932

Președinția D-lui ST. STOENESCU, Președinte

Sentința Penală No. 2075

Asociere de streini nedomiciliați în România pentru a executa pe teritoriul român două crime determinate și alternative în contra unui alt strein nedomiciliat în țară; crima de secestrare cu o durată mai mare de 30 zile a persoanei acestuia sau acela de asasinat. Dacă faptul constituie infracțiunea prevăzută de art. 1 legea liniștei publice?

Asocierea unor streini nedomiciliați în România pentru a executa pe teritoriul român două crime determinate și alternative în contra unui alt strein nedomiciliat în țară, mai întâi crima de secestrare a persoanei acestuia și în caz de necesitate, pe aceea de asasinat, nu intră în prevederile art. 1 legea liniștei publice; constituie însă tentativa de asasinat faptului unuia dintre acești streini de a fi manifestat ideea de a suprima pe viitoarea victimă și de a se prezenta la hotelul unde aceasta domicilia sub pretext de a-i vorbi, purtând un revolver în buzunar, și act de complicitate din partea celorlalți streini cari în diferite ipostaze au ajutat pe agent dându-i diferite indicațiuni. Faptul însă fiind calificat crimă, e de competența Curții cu jurați.

Inculpații Grigore Vasilev Alevief zis Grișa, asistat de d-l avocat Lică Zamfirescu; August Lecoq, asistat de d-l avocat P. Sadoveanu; Gheno Tzoneff, asistat de d-l avocat V. V. Stanciu și Spiru Catapodis, asistat de d-nii avocați C. Solomonescu și Vintilă Dongoroz, cu Ministerul Public, reprezentat prin d-l procuror Benedict Stoenescu și Ministerul de Interne, Direcția Generală a Poliției și Siguranței, ca parte civilă absentă din instanță.

Tribunalul,

Asupra acțiunii penale de față, prin care sunt trimiși în judecata acestui Tribunal: Grigorie Vasilevici Alexief zis Grișa, Gheno Tzoneff, Auguste Alexandre Lecoq, Savas Samuridis și Spiru Apostol Catapodis, deținuși în prevenție în baza mandatelor de arestare no. 617, 618, 619, 620 și 621, emise în ziua de 1 Februarie 1932 de cabinetul VII instrucție, prin rechizitoriul definitiv al d-lui prim-procuror al acestui Tribunal no. 28877 din 30 Martie 1932 și ordonanța definitivă no. 65 a d-lui judecător de instrucție al cab. VII, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 1 din „legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice“ comb. cu art. 8 al. I din legea pașapoartelor și art. 40 cod. penal pentru primul inculpat și comb. cu art. 5 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice și cu art. 8 al. II din legea pașapoartelor și 40 cod. penal pentru ultimul inculpat.

Având în vedere actele dela dosar, declarațiunile scrise și orale ale inculpaților, precum și susținerile lor și ale Ministerului Public.

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt următoarele:

Un anumit Nestor Filia, refugiat rus la Paris, voind a aduce din Rusia pe fiica și soția sa, care avea un însemnat depozit de bani în Elveția, și-a destăinuit gândul inculpatului Auguste Alexandre Lecoq, ginerele proprietarei hotelului „Grande Bretagne“ unde locuiau și locuiseră mai mulți ruși — între alții și el însuși generalul Kutiepoft — arătându-i că făgăduiește o bună recompensă bănească

celora cari vor facilita venirea în Franța a acestor două doamne.

Inculpatul Lecoq, inginer, fără vre-o ocupațiune serioasă, vorbind despre această afacere cu o cunoștință a sa un anumit Jean Panaiotti, de origină grec, născut la Odesa și locuind în Franța, acesta îl pune în legătură cu secretarul său (?) Sergiu Mintz, împreună cu care ei încep să caute pe cineva care să poată finanța întreprinderea plănuită. Intr'adevăr, după ce obțin certitudinea existenței depozitului d-nei Euxodia Filia la Banca din Geneva și găsesc și anumite persoane care să-i finanțeze, Jean Panaiotti pleacă în Rusia pentru a încerca să pună la cale fuga celor două doamne, cu concursul unor funcționari sovietici, prieteni ai lui.

Reîntors însă din Rusia, Panaiotti, desigur în urma convorbirilor pe cari le-a avut cu acești „prieteni“ (cari i s'au părut însă lui Lecoq că îi erau mai mult „stăpâni“), leagă reușita întreprinderii inițial plănuite cu acest Lecoq, de o altă aventură mult mai însemnată pentru el decât prima. Intr'adevăr, în acel timp locuia la Bruxelles, fugit din U. R. S. S., George Agabecov-Arutunoff, de origine armean, fost șef de G. P. U. atașat militar în Persia, rezident secret în Extremul Orient, etc., personajiu pe cât de amoral și suspect încă, pe atât de periculos pentru cei ce se folosiseră de el, mai cu seamă de când începuse publicarea unor memorii: „G. P. U.“ și „Ceka la lucru“ — cărți cari desvâluiau organizarea și tainele poliției secrete sovietice, în care autorul avusese un rol preponderent și dădeau pe față spionii și trădătorii din celelalte state.

Pedepsirea unui asemenea om era desigur dorită în U. R. S. S. și de aceea, Panaiotti găsimd în Rusia că afacerea Filia ar fi un bun prilej pentru a da satisfacție stăpânilor săi, aranjează ea să se propună lui Agabecov, ca unul ce cunoștea bine organizațiile poliției ruse, să conducă întreprinderea trecerii celor două doamne din Rusia la vamă, în schimbul unei bune remunerațiuni.

Agabecov, pentru care banul pare să fie hotărâtor, primește și face o primă călătorie de recunoaștere la Sofia, de unde se întoarce fără rezultat, însă bânuitor.

Între timp, Lecoq, care aflase dela Mintz anumite detalii asupra afacerii plănuite de Panaiotti, are o explicațiune cu aceștia și pe de o parte, spune el, fiindu-i teamă pentru însăși existența sa, pe de altă parte socotind că nu trebuie să aibe scrupule și să renunțe la un câștig important, de oarece „nici o țară civilizată nu era în joc“, continuă tratativele cu Panaiotti și asociații lui și la reîntoarcerea lui Agabecov, caută împreună cu aceștia din urmă să-l determine să plece la vamă pentru a țenta trecerea prin acest punct din Rusia a d-nei Filia. La sfârșitul lunei Decembrie, Lecoq și Agabecov pleacă în București, primul urmând să faciliteze celui de-al doilea, care era suspectat, obținerea vizei de trecere la vamă, în Bulgaria, prin cunoștințele pe cari le avea în țară și pe care îl făcuse la hotelul soacrei sale.

Intr'adevăr, Lecoq solicită intervenția, pe lângă legațiunea bulgară, a d-lui Papacostea, fost director general al Poștelor și a d-lui Golando, ministru plenipotențiar al Argentinei și cum bine înțeles este refuzat, începe un schimb de telegrame și convorbiri telefonice cu tovarășii lui dela Paris pentru modificarea planului inițial, plecarea urmând să se facă astfel dela Constanța, în loc de Varna.

Această schimbare a planului a necesitat și modificarea dispozițiunilor de capturare a lui Agabecov. Intr'adevăr, agenții sovietici dela Constantinopol, cari aveau dispozițiuni ca să o faciliteze, încunoștințați, puțin repede în scenă noi personaje: Gheno Tzoneff, bulgar, locuind la Constanti-

nopol, căruia i se dă dispozițiuni ca să plece direct la Constanța pentru a se pune neîntârziat în legătură cu Lecoq și să caute să ofere ca din întâmplare lui (Artin) Arutinoff pentru trebuința afacerii întreprinse vaporul „Filomela” aparținând supusului grec *Spiro Catapodis*, vapor care avea să sosească mai în urmă și cu care veneau: *Savas Samuridis*, alt grec locuind la Constantinopol, care avea misiunea de a hotări pe căpitanul vasului, *Catapodis* insuficient convins încă — ca să facă călătoria în Rusia și în fine *Grigorie Vaslievici Alexief*, rus, lăcătuș, atașat pe lângă misiunea diplomatică rusă dela Constantinopol, în calitate de ales pentru meritele sale de comunist, căruia i se dăduse însărcinarea de a ucide pe Arutinoff Agabecov în cazul în care capturarea lui nu ar fi fost posibilă.

Lecoq și Agabecov sosesc la Constanța. Se întâlnesc cu Tzonceff și negociază; însă, cum pe de-o parte Agabecov este bănuitor, pe de altă căpitanul vasului, *Spiru Catapodis*, nu se hotărăște să meargă în Rusia, socotind că a făcut destul aducând la Constanța, în mod clandestin, fără pașaport pe *Grigorie Alexiev*, captarea lui Agabecov, devenind astfel cu neputință de realizat, se pune în aplicare soluția uciderei lui. *Alexiev* este vestit că trebuie să debarce. La început ezită, desigur înfricoșat de ce avea să i se întâmple după săvârșirea faptei — are un schimb de corespondență cu *Samuridis* și în fine debarcă pe furis. Peste noapte se adăpostește într-o casă de prostituție unde este dus de Tzonceff, până a doua zi când acesta trebuia să-l arate pe Arutinoff și hotelul unde locuia. Într-adevăr îl vede la restaurant la masă cu Tzonceff și apoi, auzind că Arutinoff trebuia să plece din Constanța, se duce înarmat cu un revolver la hotelul lui, întrebă de el, vrea să se urce pe scări, însă este oprit de personalul hotelului care îl vestește că Agabecov a plecat. Este surprins, consternat, pleacă furios că nu a putut desăvârși misiunea cu care fusese însărcinat și este arestat de organele siguranței care urmărea și supraveghia întreaga afacere. Ceilalți inculpați sunt arestați rând pe rând în diferite orașe ale țării și ultimul la București.

Având în vedere că d-l judecător de instrucție a încadrat faptele în dispozițiunile art. 1 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice, pentru toți inculpații comb. cu art. 8 al. I din legea pașapoartelor și art. 40 cod. penal pentru inculpatul *Grigorie Alexief* și comb. cu art. 5 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice; art. 8 al. II din legea pașapoartelor și art. 40 cod. penal, pentru inculpatul *Spiru Catapodis*.

Având în vedere că, din sus-arătată expunere de fapt, reiese că în cazul în care captarea lui Agabecov nu ar fi fost cu putință, *Grigorie Alexiev* urma să-l ucidă.

Având în vedere că sequestrarea lui Agabecov neputând fi îndeplinită, *Grigorie Alexief* a pășit la realizarea planului uciderei lui Agabecov.

Că, faptele pe care le-a săvârșit au trecut dincolo de limita actelor de simplă preparațiune, de oarece intențiunea lui de a omori cu premeditare, reiese lămurit din faptele sus-arătate pe care le-a executat și din care n'a putut îndeplini decât ultimul, uciderea însăși, — dintr-o cauză independentă de voința sa și anume plecarea precipitată a vicimei, din locul unde făptuitorul știa că se găsește.

Având în vedere că acest fapt urmând a fi calificat crimă și anume tentativă de asasinat, prevăzută și pedepsită de dispozițiunile art. 58 comb. cu art. 226 și 252 cod. penal, Tribunalul prin jurnalul no. 15556 din 30 Iunie 1932, a pus în discuțiunea părților această calificare.

Având în vedere că apărătorii inculpaților au pretins că Tribunalul nu ar putea cerceta această latură a chestiunii,

de oarece el nu poate judeca pe inculpați decât pentru faptele pentru care au fost trimiși în judecată și cel pus în discuțiune ar fi un fapt nou; că în orice caz el nu este dovedit și că în fine, ceilalți inculpați în afară de *Grigorie Alexiev*, nu au nici o legătură cu acest din urmă fapt.

Asupra acestor chestiuni:

Având în vedere că dacă este netăgăduit că Tribunalul este sesizat prin o ordonanță definitivă „in personam și „in rem” și că el nu poate cerceta alte fapte noi cari s'ar pune în sarcina inculpaților, el păstrează însă dreptul de a califica așa cum socotește drept faptele expuse în ordonanță.

Având în vedere că planul uciderei lui Agabecov și faptele săvârșite în acest scop sunt amănunțit expuse în ordonanța definitivă la paginile 23, 24, 25, 26, — unde se constată și intențiunea criminală a făptuitorilor — la paginile 27, 30, 33, 34 și în fine la pagina 35 unde se precizează că „din cele expuse mai sus rezultă că toți inculpații au venit în țară cu misiuni determinate toate convergând și complexându-se una pe alta în scopul săvârșirii crimei de sequestrare sau de ucidere contra lui Agabecov-Arutunoff”.

Că, deci Tribunalul fiind sesizat cu judecarea și a acestui fapt, el poate să-i dea sus-arătată calificare dacă o socotește justă.

Având în vedere că dacă existența acestor crime se stabilește cu recunoașterea însăși a lui *Grigorie Alexief*, făcută atât la primele cercetări cât și, la început, în fața d-lui judecător de instrucție, recunoaștere asupra căreia încearcă în zadar să revie, de oarece ea este în concordanță cu toate celelalte fapte ale pricinei pe larg dezvoltate în ordonanța definitivă la paginile 28 și 29 și anume: clandestinitatea debarcării unui comunist militant pe teritoriul României, întrevederile cu *Samuridis* și *Tzonceff* care i-a arătat hotelul unde locuia Agabecov și pe însăși persoana acestuia și în fine — actul de executare al crimei plănuită — ducerea lui *Grigorie Alexief* înarmat cu un revolver la hotelul lui Agabecov și furia sa manifestată când și-a dat seama că ajunsese prea târziu — fapte stabilite cu toate documentele dosarului și cu depozițiunile martorilor D. Calciu și Aglaia Vasiliu, audiați sub jurământ.

Având în vedere că explicațiunea ce se încearcă a se da de apărare acestor fapt și anume că *Grigorie Alexief* nu ar fi vrut decât să aibă o conversație cu Agabecov-Arutunoff pentru a-l determina să se întoarcă în Rusia, apare ca neserioasă, de oarece nu inculpatul, om cu mijloace de convingere prea limitate, ar fi putut schimba părerile și acțiunile unui Agabecov, al cărui trist trecut atesta însăși și facultăți intelectuale deosebite.

Că, de asemenea a se susține că nu plănuiise uciderea lui Agabecov pentru motivul că această ucidere s'ar fi putut mai ușor realiza la Bruxelles unde locuia Agabecov, sau chiar în Constanța, noaptea, pe când se plimba cu Tzonceff este a se deplasa chestiunea, întrucât dacă scopul principal urmărit la început a fost de sigur răpirea lui — răpire care singură ar fi putut da deplină satisfacție celor care se socoteau trădați de Agabecov — uciderea lui a fost incontestabil un subsidiar, la care s'a recurs numai atunci când răpirea lui nu s'a putut îndeplini.

Considerând că infracțiunile calificate crime, sunt de competența Curții cu juri și nu a Tribunalului.

Că, din moment ce Tribunalul a constatat că cel puțin unul din inculpați — *Grigorie Alexiev* — a comis o asemenea infracțiune și cum toate celelalte care privesc pe toți inculpații, sunt în strânsă legătură de conexitate cu ea, urmează a-și declina competența în favoarea instanței de la lege investită cu judecarea faptului celui mai grav.

Pentru aceste motive,

Redactate de d-l judecător de ședință H. Zamfirescu,

Văzând concluziile d-lui procuror,

În numele legii,

Hotărăște :

Declină competența de a judeca acțiunea penală deschisă în contra inculpaților Grigorie Vasilevici Alexief zis Grișa, Gheno Tzonceff, Auguste Alexandre Lecoq, Sava Samuridis și Spiru Apostol Catapodis, prin rechizitorul d-lui prim-procuror al Tribunalului Ilfov cu no. 28887 din 1952 și ordonanța definitivă a d-lui judecător de instrucție al Tribunalului Ilfov, cab. 7 cu no. 65 din 1952, în favoarea Curței cu juri.

(ss) St. Stoiculescu, H. Zamfirescu, T. Brăiloiu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II-a S. V.

Audiența de la 24 August 1932

Președenția D-lui AL. COSTIN, Președinte

Jurnalul No. 5201

Asociere de streini nedomiciliați în România, pentru a executa pe teritoriul român două crime determinate și alternative, în contra unui alt strein nedomiciliat în țară; crima de secestrare, cu o durată mai mare de 30 zile, a persoanei acestuia, crimă care a eșuat sau pe aceia de asasinat, care a și fost tentată, prin manifestarea intenției de a ucide, prin urmărirea eventualei victime. Dacă faptul constituie tentativa crimei prevăzută de art. 226 și 232 c. p. ?

Tentativa de asasinat pentru a fi constituită, nu este suficientă manifestarea intenției agentului de a suprima viața cuiva, ci trebuie să existe acte materiale de executare pe cari nu le găsim în simplul fapt al inculpatului de a se fi prezentat la hotelul în care locuia eventuala victimă, cu un revolver în buzunar sau din alte fapte îndepărtate și anodine petrecute în absența eventualei victime.

Inculpații apelanți: Grigore Alexievici zis Grișa, asistat de d-l avocat Lică Zamfirescu; August Lecoq, asistat de d-l avocat P. Sadoveanu, Gheno Tzonceff și Sava Samuridis, asistați de d-l avocat Velican și Spiru Catapodis asistat de d-nii avocați C. Solomonescu, I. Gr. Periețeanu și A. Fulga; Ministerul Public, apelant, reprezentat prin d-l procuror de secțiune E. Enescu, partea civilă Direcția Generală a Poliției și Siguranței, prin d-l avocat Vlada.

Asupra apelurilor declarate de d-l prim-procuror al Trib. Ilfov și de inculpații: Grigore Vasilevici Alexief zis Grișa, Gheno Samuridis și August Alexandre Lecoq, împotriva sentinței penale cu no. 2075 din 9 Iulie 1952 a Tribunalului Ilfov secțiunea III-a c. c., prin care s'a declinat competența de a judeca acțiunea penală deschisă în contra numiților inculpați în favoarea Curții cu Jurați.

Având în vedere raportul și actele din dosar, susținerile părților și concluziunile puse de d-l procuror general.

Având în vedere că preveniții Grigorie Vasilevici Alexief zis Grișa, Gheno Tzonceff, Auguste Alexandre Lecoq, Sava Samuridis și Spiru Apostol Catapodis, au fost trimiși în judecată prin ordonanța no. 65 din 1952 a d-lui judec-instructor dela cab. VII de pe lângă Trib. Ilfov, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 1 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice combinat cu art. 8 al. I din legea pașapoartelor și art. 40 cod penal, pentru primul prevenit și combinat cu art. 5 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni în contra liniștei

publice și cu art. 8 al. II din legea pașapoartelor și 40 c. p. pentru ultimul inculpat.

Că, Tribunalul Ilfov, secția III civ. cor., prin sentința no. 2075 din 9 Iulie 1952 și-a declinat competența de a judeca acțiunea penală deschisă în contra acestor preveniți în favoarea Curții cu jurați, găsind că faptele săvârșite de aceștia constituiesc o tentativă de asasinat prevăzută și pedepsită de art. 58 combinat cu art. 226 și 232 c. p.

Având în vedere că din actele și lucrările dosarului se constată în fapt că prevenitul A. Lecoq a aflat că un refugiat rus la Paris anume Nestor Filia, — care locuia în hotelul ținut de soacra prevenitului, — dorește să-și aducă în Franța pe soția și fiica sa, cari se aflau în Rusia și că Filia promite să plătească în acest scop o bună recompensă.

Făurindu-și proiectul să realizeze un câștig din această împrejurare prevenitul Lecoq se pune în legătură cu Jean Panaiotti, grec născut la Odesa, dar locuind în Franța și împreună cu Sergiu Mintz, un fel de secretar al lui Jean Panaiotti, se încredințează că d-na Eudochia Filia are în adevăr un depozit de bani la o bancă în Geneva și îi urmărește căuta persoane care să le finanțeze operațiunea plănuită.

Jean Panaiotti a plecat în Rusia spre a încerca aducerea d-nei Filia și a fiicei acesteia, dar s'a întors în Paris fără rezultat și a convins pe ceilalți că întreprinderea lor nu poate reuși decât dacă vor isbuti să atragă în Rusia pe George Agabecov-Artunoff, un armean care deținuse funcțiuni însemnate în Poliția sovietică și care refugiat în Occidentul Europei, devenise vătămător republicii sovietice prin publicarea unor scrieri (G. P. U. și Ceka la lucru), în care desvâluia procedeele poliției secrete sovietice.

Jean Panaiotti, ascultând la sugestiile celor din Rusia, propune lui Agabecov, — și acesta primește — să conducă operațiunea aducerii celor 2 doamne din Rusia la Varna și în scop de recunoaștere Agabecov face o călătorie până la Vișna, unde se întoarce însă cu bănueli în privința sincerității intențiilor celor ce îi solicitau serviciile sale.

Totuși, Agabecov vine în București cu Lecoq, care se oferea să faciliteze obținerea pașapoartelor pentru Varna, dar apoi în urma dificultăților ivite sunt siliți să caute a obține pașapoarte pentru plecarea dela Constanța.

Cercetările făcute de Siguranța generală și în urmă de instrucție, stabilesc că, pentru a se putea asigura prinderea lui Agabecov, a sosit la Constanța vaporul „Filomela” aparținând lui Spiro Catapodis, supus grec, precum și Gheno Tzonceff, bulgar, cu locuința în Istanbul, care împreună cu Lecoq urmau să ofere lui Agabecov posibilitatea plecării din Constanța; că, tot cu vaporul „Filomela” veneau și Sava Samuridis, grec din Istanbul, precum și prin ordonanța d-lui judec-instructor al cab. VII de pe lângă Trib. Ilfov se susține, că preveniții au căutat să captureze și să sechestrare definitiv pe Agabecov la Constanța, spre a-l duce în Rusia și că în caz de împotrivire din partea lui Agabecov, prevenitul Grigore V. Alexief, zis Grișa, avea intenția să-l ucidă.

Că, deși sechestrarea unei persoane peste 30 zile, constituie o crimă, totuși, întrucât nici pentru această sechestrare, nici pentru omuciderea plănuită, preveniții nu au ajuns la acte materiale de executare pedepsibile de codul penal, atât rechizitorul cât și ordonanța definitivă nu impută preveniților decât delictele prevăzute de art. 1 și 5 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice care pedepsesc chiar actele preparatorii, considerându-le nu ca acte ce ar constitui o tentativă de crimă, ci ca delict distincte și penalizate în mod excepțional;

Având în vedere însă că Tribunalul prin sentința apelată, constată că prevenitul Grigore Alexief zis Grișa, a mers la hotelul din Constanța unde trăsesse Agabecov, cu intenția de a-l ucide, dar nu l'a găsit, căci acesta plecase și că deci prevenitul Gr. Alexief zis Grișa, trebuie să fie considerat culpabil de tentativa de asasinat, iar ceilalți să fie considerați eventual ca complici ai săi și pentru aceste motive și-a declinat competența.

Având în vedere că din instrucția făcută înaintea Tribunalului nu reiese intenția de omucidere a lui Gr. Alexief zis Grișa în mod neîndoiebnic, de oarece el a tăgăduit la interogatoriul ce i s'a luat că ar fi urmărit uciderea lui Agabecov, dacă nu putea să-l răpească, precum au tăgăduit și ceilalți complici și în orice caz nu se poate stabili că ar fi săvârșit acte materiale de executare în acest scop, chiar dacă prevenții ar fi intenționat vre-un moment să ajungă la suprimarea vieții lui Agabecov.

Că, astfel, apelul Parchetului cât și apelurile preveniților sunt în principiu admisibile și urmează a se reforma sentința Tribunalului și a se da cuvântul în fond părților litigante.

Pentru aceste motive, Curtea, admite în principiu apelurile făcute de d-l prim-procuror al Tribunalului Ilfov și de prevenții Grigore Vasilevici Alexies, zis Grișa, Gheno Tzoncef, Auguste Alexandre Lecoq, Sava Samuridis și Spiru Apostol Catapodis, în contra sent. pen. cu no. 2075 din 1932, a Trib. Ilfov s. III-a c. c., pe care o reformează în totul.

Reține afacerea pentru a fi judecată de această Curte în primă și ultimă instanță.

(ss) Al. Costin, I. Petrescu, I. Praporgescu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. II-a

Audiența de la 26 August 1932

Președenția D-lui AL. COSTIN, Președinte

Decizia Penală No. 550

1. Asociere de streini nedomiciliați în România, pentru a executa pe teritoriul român două crime nedeterminate și alternative în contra unui strein nedomiciliat în țară; crima de secestrare, cu o durată mai mare de 30 zile, a persoanei acestuia sau aceia de asasinat. Dacă faptul constituie infracțiunea prevăzută de art. 1 legea liniștei publice?

2. Strein intrat în țară fără pasport printr'un loc hotărît trecerii (portul Constanța). Dacă faptul intră în prevederile art. 8 din legea pașapoartelor?

1. Este inutil de a se examina dacă pentru constituirea infracțiunii prevăzute de art. 1 legea liniștei publice este sau nu necesară o asociere în vederea executării mai multor crime nedeterminate, din moment ce în speța supusă judecării rezultă că nu s'a putut stabili nici existența tentativei de asasinat, nici a vreunui fapt preparator în vederea săvârșirii crimei de răpire în sensul art. 272 și 273 al. 2 c. p., adică a unei secestrări de persoană pe un timp mai mare de o lună, acte preparatorii cari, deși nu ar fi pedepsibile după normele codului penal, ar putea cădea sub prevederile art. 4 și 5 legea liniștei publice, și aceasta atunci mai ales când e cert că, chiar dacă secestrarea de persoană ar fi reușit, ea avea să se transforme într'o detențiune legală pe un teritoriu strein, prin grabnica predare a persoanei secestrate în mâna autorităților unui stat strein.

2. Intră în prevederile art. 8 legea pașapoartelor faptul unui strein de a fi intrat în țară fără pasport,

debarcând de pe un vas de comerț ancorat în portul Constanța.

Curtea,

Având în vedere acțiunea publică deschisă în contra preveniților Grigore Vasilevici Alexief, zis Grișa, Gheno Tzoncef, Auguste Alexandre Lecoq, Sava Samuridis și Spiru Apostol Catapodis, prin ordonanța definitivă nr. 63 a d-lui jude-instructor al cab. VII de pe lângă Trib. Ilfov;

Având în vedere raportul și actele din dosar, susținerile părților și concluziunile puse de d-l procuror general;

Având în vedere că din constatările de fapt expuse în jurnalul cu nr. 5201 din 1932, de admiterea apelurilor în principiu, precum și din întreaga instrucție urmată în cauză, nu reese că prevenții s'ar fi asociat, după cum cere art. 1 din legea pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra liniștei publice, în scop de a prepara sau executa crima de asasinat, ori aceia de simplă omucidere în contra lui Agabecov, întrucât după cum s'a arătat, nici lui Gr. Alexief zis Grișa nu i se poate imputa tentativa de asasinat, din lipsă de dovezi;

Că, pe de altă parte, nu se dovedește în sarcina preveniților nici fapte preparatorii pentru crima de răpire, în sensul art. 272 și 273 al. 2 cod. penal, adică secestrarea de persoană pe un timp mai mare de o lună — fapte preparatorii cari ar putea cădea sub prevederile art. 4 și 5 din legea pentru reprimarea unor infracțiuni în contra liniștei publice, deși n'ar fi pedepsibile ca simple acte de preparațiune după normele codului penal, — de oarece nu reese din nimic cu certitudine că prevenții dacă ar fi isbutit să răpească pe Agabecov și să-l transporte în U. R. S. S., l'ar fi ținut ei secestrat mai mult de 30 zile, fără a-l preda autorităților sovietice respective, cari ar fi urmat să procedeze după sistemul legislativ în vigoare în acel Stat, ci din potrivă, chiar după intențiile atribuite preveniților prin ordonanța definitivă, aceștia ar fi avut interes să predea cât mai curând pe Agabecov autorităților sovietice și deci din acel moment detențiunea persoanei lui Agabecov nu s'ar mai fi datorit infracțiunii comise de niște particulari, ci măsurilor luate de autoritățile Statului respectiv, după legile sale proprii;

Considerând, că, astfel, este inutil a mai examina celelalte argumente invocate în apărare, cu privire la aplicațiunea legii pentru reprimarea unor noi infracțiuni contra ordinii publice și în special dacă asocierea infractorilor trebuie să fie făcută în vederea comiterii mai multor crime, spre a cădea sub dispozițiile acelei legi;

Având în vedere însă, că, din instrucția cauzei se constată că Grigore Vasilevici zis Grișa și Gheno Tzoncef, au intrat în țară, în orașul Constanța, fără a îndeplini obligațiunile prevăzute de legea pașapoartelor, anume au intrat prin alte locuri decât acelea hotărâte pentru trecerea călătorilor, iar Spiru Apostol Catapodis a înlesnit intrarea acelor persoane prin alte locuri decât punctele hotărâte;

Că, prin comiterea acestor fapte primii doi prevenții au comis delictul prevăzut de art. 8 al. I din legea pașapoartelor, care citindu-se în ședință publică, cuprinde: „Se va pedepsi cu închisoare dela trei luni la un an acela care va fi dovedit că a intrat sau ieșit din țară prin alte locuri decât acelea hotărâte pentru trecerea călătorilor“; iar celalalt prevenit a comis delictul prevăzut de art. 8 al. II din aceeași lege, care citindu-se de asemenea în ședință publică, cuprinde: „Art. 8 al. II. Aceiaș pedeapsă se va aplica și acelor care vor fi dovedii că au înlesnit intrarea sau ieșirea din țară prin alte locuri decât acelea hotărâte pentru trecerea călătorilor“.

Că, însă, acestor preveniți urmează a li se socoti în pedeapsă timpul stat în prevenție conform art. 41 din legea penitenciarelor.

Că, astfel, acești preveniți urmează a fi achitați pentru celelalte fapte imputate prin ordonanța sus-menționată, precum urmează a fi achitați și ceilalți preveniți de orice penalitate.

Că, cererea de despăgubiri formulată de Ministerul de Interne, Direcția Generală a Poliției și Siguranței urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, iar cererea preveniților de a li se restituie sumele și obiectele ce li s'au reținut de organele de cercetare urmează a se formula și examina pe cale de cerere separată, urmând a se lua și concluziile celorlalte părți interesate, în această privință;

Pentru aceste motive, Curtea condamnă pe Grigore Vasilevici Alexief zis Grișa, Gheno Tzanceff și Spiru Catapodis, să sufere fiecare câte șapte luni închisoare, cu neimputarea detențiunii preventive asupra pedepsei.

Achită pe ceilalți preveniți.

(ss) Al. Costin, I. Petrescu, I. Praporgescu.

NOTA. — 1. Procesul penal cu mare răsunet, cunoscut sub numele de „*afacerea Agabecov*”, rezultat negăduit al unei regretabile erori polițienesti, dat fiind chipul în care pretinsul ilicit penal s'a desfășurat și a fost apoi supus judecării instanțelor noastre judecătorești, — intră de sigur în categoria proceselor senzaționale, nu atât din cauza turburării sociale pe care faptele, prin natura lor le-ar fi produs, cât din cauza caracterului de excepțională gravitate ce din greșeală li s'a atribuit. — Datorită acestei considerațiuni, instanțele noastre judecătorești, s'au găsit într'un ade-vărat impas și după lungi și laborioase debateri, prima soluție a fost tangențială, iar cea definitivă a trebuit să recurgă la un expedient jurisprudențial. Ori cum, chestiunile de drept penal pe cari acest proces le-a ridicat, au fost toate de un interes deosebit.

2. Pentru soluționarea în drept a învinuirii aduse inculpaților din procesul Agabecov, trebuie să subliniem dela început și să avem continuu prezentă situațiunea lor de *străini nedomiciliați în România*.

Conform art. 5 din codul penal (corespunzător art. 7 cod. instr. crim. francez și art. 6 legea belgiană din 1878), străinii nedomiciliați în România nu pot fi urmăriți și pedepsiți la noi în țară pentru fapte săvârșite în străinătate, decât atunci când este vorba de crime contra siguranței statului sau de falsificarea monedelor, titlurilor și hârtiilor de bancă ale Statului român.

Așa dar, străinii nedomiciliați în România, nu pot fi pedepsiți de instanțele românești decât numai pentru *infracțiunile săvârșite pe teritoriul românesc*.

CALIFICĂRILE PUSE ÎN DISCUȚIUNE

3. Prin ordonanța definitivă și prin rechizitoriul oral al Parchetului tribunalului Ilfov, s'au vizat următoarele calificări:

1). Existența infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice, infracțiune *specială*, rezultând din însuși faptul asocierii sau înțelegerii pentru pregătirea sau săvârșirea de crime.

2). Existența infracțiunii de tentativă a crimei de sechestrare de persoane (art. 273 c. p.); infracțiune *ordinară*.

Aceste calificări, la rândul lor, putând fi privite izolat sau în concurs, posibilitățile judecării în soluționarea cauzei, au fost următoarele:

a) Să constate că există și infracțiunea *specială* din art. 1 legea liniștei publice și infracțiunea *ordinară* (din art. 273 c. p.), forma tentativă, și deci fiind cu-mul de infracțiuni să facă aplicarea art. 40 c. p.

b) Să constate că există numai infracțiunea *specială* din art. 1 legea liniștei publice.

c) Să constate că există numai infracțiunea *ordinară* a tentativei crimei de sechestrare.

d) Să constate că nu există nici infracțiunea *specială*, nici cea *ordinară*.

a) Tentativa crimei din art. 273 c. p.

4. Tentativa fiind o activitate ilicită pedepsibilă constituie o infracțiune, infracțiune tentată sau mai corect infracțiune de fapt tentat.

Ca orice fapt pedepsibil, deci ca orice infracțiune, tentativa își are elementele sale constituitive (esențiale) și anume:

1) *Un element obiectiv* (material) care constă în începerea activității ilicite penale care constituie materia-litatea faptului incriminat. 2) *Un element subiectiv* (inter-n) care constă în voința și intențiunea de a realiza faptul incriminat; 3) *O întrerupere* a activității ilicite începută, întrerupere (curmare) produsă de cauze independente de voința autorului.

Fără existența acestor trei elemente esențiale nu putem avea o tentativă pedepsibilă.

Ne vom opri la primul element care interesează în special și în principal cazul dedus judecării în procesul ce ne preocupă.

5. *Ce este elementul obiectiv în tentativă?* — *Elementul obiectiv* în tentativă ni-l indică art. 38 și 39 cod. pen., prin cuvintele „*orice început de execuțiune*” a crimei sau a delictului.

Se discută în doctrină și în jurisprudență care este momentul când *începe execuțiunea*, discuțiune care a condus la faimoasa distincțiune a *actelor de preparațiune*, în opunere cu *actele de execuțiune*. Numeroase sunt teoriile cari s'au emis cu privire la criteriile de deosebire dintre actele preparatorii și cele de execuțiune. Nu vom intra în cercetarea lor fiindcă nu interesează în soluționarea procesului.

Remarcăm numai că în legiuirile unde se vorbește în lege de *începutul de executare a hotărârei delictuoase*,—de pildă art. 51 c. pen. belgian care spune: „*lors-que la résolution de commettre un crime ou un délit a été manifesté par des actes extérieurs*” sau art. 45 c. p. olandez: „*si l'intention de l'auteur s'est manifestée par un commencement...*”, sau parag. 43 c. p. german: „*Wer den Entschluss... betätigt hat*” (cel care și-a manifestat hotărârea) etc.,—fiind vorba de manifestarea intențiunii criminale sfera actelor preparatorii a fost mult restrânsă, iar teoriile subiective și-au găsit o largă aplicațiune.

Din contră, în legiuirile cari nu vorbesc de începutul de executare a *hotărârei* criminale, ci de începutul de executare a *crimei* (cum face art. 38—39 c. p. român și cele mai multe coduri penale străine) actele preparatorii au fost admise în modul cel mai larg, iar teoriile obiective și-au impus principiul lor.

Mai remarcăm că art. 1 din legea liniștei publice recunoaște, cu putere de interpretare legislativă, că în legiuirea noastră sunt admise *actele preparatorii*, fiindcă acest text spune: „*de a prepara sau de a executa*”, ceea ce implică recunoașterea legală că, alături de actele de execuțiune, există și acte de preparațiune.

6. *Cine trebuie să realizeze elementul obiectiv în tentativă?*—Ca la orișicare infracțiune, și la tentativă, activitatea ilicită penală începută, dar curmată, trebuie să fie opera *autorului* faptului incriminat, adică a persoanei care trebuie să săvârșească până la consumare infracțiunea.

Aceasta ne-o spune mai întâi textual art. 38 și 39 prin cuvintele: „orice început de executare a crimei sau a delictului de se va fi curmat din împrejurări cu totul neatârinate de voința *autorului ei*”. Așa dar, *autorul crimei* trebuie să înceapă execuțiunea.

E și firesc să fie așa, fiindcă elementul material al unei infracțiuni constă din *activitatea materială intrinsecă* care realizează faptul, activitate indicată expres de lege pentru fiecare infracțiune printr'un verb (*verbum regens*) de pildă: „va plăsmui”, „va lovi”, „va lua pe sub ascuns”, „va amăgi” etc. etc. Desfășurarea acestei activități intrinseci constituie *execuțiunea*, execuțiune care parcurge un drum, *iter criminis*. Așa dar, atunci *începe execuțiunea*, atunci se intră în *îțiinere* când persoana sau persoanele chemate să efectueze *activitatea intrinsecă* au început această activitate.

Ori, cei cari efectuează direct și imediat activitatea intrinsecă sunt *autorii infracțiunii*.

Deci pentru a avea un început de execuție și deci o tentativă, trebuie să existe începută o *activitate de autor*, adică activitatea intrinsecă a infracțiunii, fiindcă numai aceasta poate forma elementul material al infracțiunii consumate, neisbutite sau tentate.

7. *Dar activitatea complicilor?* — Activitatea complicilor singură, neangrenată la o activitate de autor principal, nu are nici o valoare, ea rămâne irelevantă pentru dreptul penal, fiindcă complicii (participanți secundari) nu efectuează *activitatea intrinsecă* a infracțiunii, ci desfășoară o activitate *extrinsecă* care pregătește, ajută sau înlesnește *activitatea intrinsecă*.

Art. 50 cod. penal spune categoric că sunt complicii acei cari vor fi ajutat sau vor fi asistat pe *autorul sau autorii acțiunii*, în faptele care au pregătit-o, sau au înlesnit-o sau în acelea care au săvârșit-o.

Deci, se recunoaște că activitatea de complice este extrinsecă *acțiunii* autorilor și că această activitate a complicilor poate fi *pregătitoare* pentru acțiunea autorilor.

Pentru a ști deci cine este *autor* și cine *complice*, ne raportăm la acel *verbum regens* de care vorbeam mai sus, verb care ne indică în ce constă *activitatea intrinsecă*, adică elementul material al infracțiunii și deci care este *acțiunea autorilor*. Cei chemați să efectueze direct și imediat această acțiune, vor fi *autorii*. Cei chemați să *pregătească*, să *înlesnească* sau să *ajute* la acțiunile autorilor (activitatea intrinsecă) vor fi *complici*.

Am arătat însă că activitatea desfășurată de complicii este irelevantă pentru legea penală, chiar dacă această activitate s'a realizat efectiv, ori de câte ori ea nu se alipește, nu se înoadă cu *acțiunea autorilor* (principalii sau materiali cum li se mai spune).

Cât timp deci nu avem o activitate (o acțiune) de autor principal, realizată măcar în formă de tentativă, faptele complicilor rămân străine dreptului penal, nu constituiesc acțiuni ilicite penale, fiindcă aceste fapte nu au o incriminare proprie, nu constituiesc infracțiuni, ci împrumută incriminarea și devin pedepșibile prin atașarea la o infracțiune consumată sau măcar tentată. Ori, atunci când nu există o tentativă de infracțiune cel puțin, adică acțiune a autorului

sau autorilor infracțiunii începute, faptele complicilor neatașându-se unei infracțiuni, nu pot împrumuta nici caracterul de ilicit penal, nici incriminabilitatea. De pildă: A, îndeamnă pe B, să comită o crimă. B, cere lui A să-i procure anumite instrumente și să atragă pe victimă în cursă. A, reușește să procure instrumentele prin C, și deasemeni face ca victima să fie atrasă în cursă prin D, și E. Dacă crima se va comite sau se va tenta măcar de B., atunci vor fi dați în judecată: B, ca autor, A ca instigator, C ca complice pentru procurare de arme și D, și E, ca complicii prin dare de ajutor la pregătirea crimei. Să ne închipuim însă că deși A, a instigat, deși C a procurat arme, deși D și E au atras pe victimă în cursă, totuși B nu a intrat în scenă și nu a încercat măcar să comită crima. În acest caz nemai existând infracțiunea (nici măcar în forma tentativă) faptele lui A, C, D și E rămân în afară de legea penală și nu pot fi susceptibile de nici un fel de consecințe penale.

8. Acest principiu este elementar în știința dreptului penal. Iată câteva extrase din autori:

„La complicité suppose un fait principal et le fait du complice ne tire son caractère délictueux que de son rapport avec le fait principal dont il est l'accessoire” (Garraud, III, pg. 29).

„Ce qui est donc à la fois nécessaire et suffisant, c'est qu'il existe un corps du délit, auquel les actes de complicité puissent se rattacher, en d'autres termes que l'exécution du fait principal ait atteint le degré ou elle devient punissable.

La tentative de complicité n'est passible d'aucune peine, quand même elle a manqué son effet par des circonstances indépendantes de la volonté de son auteur” (Garraud, III, pg. 46—7; în acelaș sens: Chauveau et F. Hélie, Théorie, I, p. 469; J. Roux, Cours p. 260; Garçon, Code pén. annoté, art. 59 nr. 86, 90; Vidal et Magnol, Cours, p. 564).

„L'action du complice ne contient donc aucun des éléments matériels constitutifs de l'infraction; elle n'est délictueuse que par son but et ne peut être puni isolément comme délit distinct. (Garraud, III, pag. 26)”.

9. La fel s'a pronunțat *doctrina și jurisprudența în Belgia* :

„Si l'infraction à laquelle on a eu le dessein de participer n'a pas même reçu un commencement d'exécution, une tentative de participation ne peut se concevoir. La tentative de complicité n'est passible d'aucune peine, quand même elle a manqué son effet par une cause étrangère à la volonté de l'auteur.

Les actes de participation ne sont punissables que parce qu'ils se rattachent à un fait principal.

Le fait principal auquel se rattachent les actes de participation peut être une infraction consommée ou une tentative d'infraction.

„On peut donner des instructions pour commettre un délit; on peut intentionnellement procurer à quelqu'un les moyens propres à la perpétration d'un crime. Si celui qui devait exécuter le projet criminel et à qui l'on a voulu prêter secours est resté dans l'inaction, il n'y a point de tentative de participation” (Haus, Dr. pén. belge, I, pag. 378-82; în acelaș sens: J. M. Goedseels, Commentaire du code pén. belge, nr. 481-8).

10. Acelaș lucru și în *doctrina și jurisprudența italiană* :

„Pentru că autorii morali și complicii să poată fi chemați să răspundă înaintea legii penale, este necesar ca infracțiune

neă, pe care au provocat-o sau la care au înțeles să contribuie sau să ajute, să fie cel puțin tentată, adică activitatea autorului principal să fi ajuns și ea la acel caracter de pedepsibilitate, care constă în trecerea dela intențiune la execuțiune" (*Majno*, Commento al codici penale, I, p. 204; în acelaș sens: *Manzini*, Trattato, II, p. 343; *Alimena*, Diritto penale, II, p. 29).

11. Acelaș lucru și în doctrina germană :

„Deasemeni pedepsibilitatea complicității este condiționată de săvârșirea de către autorii principali a unei crime sau a unui delict cel puțin tentat" (*Alfeld*, Lehrbuch, pg. 225; în acelaș sens : *Fr. von Liszt*, Traité, I, pg. 334; *Von Hippel*, Deutsches Strafrecht, II, pg. 463).

Vezi și *Tanoviceanu*, Tratat, I, p. 500 și urm.

12. *Aplicarea la speță.* — Examinând în speță faptele puse în sarcina inculpaților și pentru care ei au fost trimiși în judecată, vedem că aceste fapte nu sunt decât acte de complicitate. Cum însă ele nu se întâlnesc cu o activitate de autor, adică cu începutul de executare a activității intrinseci, care formează elementul infracțiunii de sechestrare de persoane, aceste fapte de complicitate erau nepedepsibile, fiindcă nu deveniseră încă ilicite din punct de vedere penal.

Conform art. 272 c. p. elementul material al infracțiunii se realizează prin activitatea indicată de cuvintele *va fi arestat sau va fi deținut sau va fi sechestrat*.

Pentru a exista deci tentativă de sechestrare era dar necesar să se determine cine trebuia să efectueze: *arestarea, deținerea sau sechestrarea*, pentru a ști cine avea să fie autorul sau autorii infracțiunii. După ce se fixa *autorul*, sau *autorii*, trebuia să se dovedească că aceștia au început acțiunea de arestare, deținere, sau sechestrare, adică au început *executarea activității intrinseci* care constituie elementul material al infracțiunii.

Ori, în speță, nicăeri în ordonanța definitivă nu se arăta că Arutunof trebuia îmbarcat cu forța, ci dimpotrivă se spunea categoric că: „dacă Arutunof *nu consimtea să se imbarce*... trebuia să coboare Grisa, etc.

Așa dar, nici unul din cei cinci inculpați nu avea rol de autor, ci, luând faptele așa cum le-a reținut ordonanța definitivă, ei nu aveau decât rolul de complici anteriori, complicitate care ar fi devenit pedepsibilă numai atunci când efectiv s'ar fi început acțiunea de arestare, deținere sau sechestrare.

Această acțiune însă nu s'a produs și ca atare neexistând o încercare de arestare, deținere sau sechestrare din partea celui ce trebuia să fie autorul infracțiunii, nu putea fi vorba de o complicitate penală, nefiind măcar o tentativă a infracțiunii de sechestrare.

În ordonanța definitivă se spunea că atunci când Arutunof a cerut să fie întrebat căpitanul vasului dacă poate merge la Odessa și când s'a adus răspunsul negativ: *această întorsătură a afacerii provoacă derută și strică planul inițial al lui Toncef și Samuridis care primiseră dela Constantinopol instrucțiuni limitate spre a determina pe Arutunof să se imbarce pentru Varna*. Așa dar, era chestiune de determinare, de convingerea lui Arutunof să meargă la Varna, iar nu de arestarea, deținerea sau sechestrarea lui. Că la Varna s'ar fi putut produce sechestrarea din partea cuiva care era însărcinat acolo cu aceasta, nu este exclus, chiar ordonanța definitivă spune: „*Katapodis a fost angajat să ducă pe Arutunof la Varna,*

unde, am văzut din mărturisirile lui Lecocq, ce urma să se petreacă cu Arutunof”.

Acestea fiind faptele, e cert și evident că nici unul din cei cinci inculpați nu a efectuat activitatea de autor și nu a început execuțiunea, ci fiecare din ei au avut rolul de *complici*, bine înțeles dacă luăm de bune cele arătate în ordonanța definitivă, adică dacă admitem ipotetic că Tribunalul ar fi reținut aceste fapte, singurele pentru care puteau fi judecați.

Nefiind vorba de o activitate de autor principal începută, nu putea fi vorba nici de *tentativă* și neexistând măcar o tentativă, actele de complicitate anterioară, rămâneau irelevante pentru legea penală, neconstituind prin ele înseși vreun fapt penal.

13. *Ce fel de tentativă ar fi putut exista în speță ?* Admitând totuși că ipoteza tentativei s'ar fi putut susține, se naște întrebarea dacă această tentativă privea delictul din art. 272 sau crima din art. 273 c. n.

Reprezentantul ministerului public înaintea tribunalului, a susținut afirmativa, sub cuvânt că în intențiunea inculpaților, sechestrarea trebuia să dureze mai mult de 30 zile, și tentativa se califică în raport cu intențiunea, iar nu cu ceea ce s'a realizat.

Această susținere nu putea fi însă acceptată pentru următoarele considerațiuni:

Delictul din art. 272 devine crimă ori de câte ori este urmat sau însoțit de vreuna din *circumstanțele agravante* prevăzute de art. 273.

Circumstanțele agravante nu constituiesc însă un element *component* al infracțiunii, existența infracțiunii nu depinde de aceste circumstanțe, ci ele au numai rolul de a agrava pedeapsa atunci când s'au produs. Așa dar, când vorbim de *elementul subiectiv* în tentativă adică de voință și intențiune, ne raportăm totdeauna la voința și intențiunea care constituie *elementul subiectiv* al infracțiunii ce s'a tentat, și calificăm tentativa în raport cu acest element subiectiv. Ori, în elementul subiectiv al infracțiunii, nu intră și intențiunea de a realiza și o circumstanță agravantă, fiindcă după cum am mai spus, circumstanțele agravante nu intră în conținutul esențial al infracțiunii. De aceea circumstanțele agravante, ca de altfel orice alte circumstanțe cari modifică imputabilitatea și pedeapsa, nu pot fi ținute în seamă, nu pot fi eficiente juridicește, decât dacă ele *s'au produs efectiv*.

Această regulă se aplică chiar faptelor consumate și deci cu atât mai mult celor tentate. De pildă: Un casier se gândește să delapidaze și ia hotărîrea de a delapida o sumă mare, lucru dovedit cu o scrisoare sau cu alte probe; în realitate însă, nu delapidază decât o sumă sub 1200 lei. Ei bine; nu-i vom aplica agravanta din art. 140 alin. 1. Dacă s'ar admite contrariul, atunci s'ar ajunge la situațiunea că delapidatorul ar fi trimis în judecată nu pentru delapidarea unei sume sub 1.200 lei, ci pentru tentativa de delapidarea unei sume mai mari de 1.200 lei și cum tentativa nu e pedepsită la delapidare, ar rămâne nepedepsit.

Doctrina și jurisprudența s'au pronunțat întotdeauna în sensul că nu se ține seamă de circumstanțele agravante, decât dacă ele s'au produs, deoarece dacă există tentativă de infracțiune, cert este că nu există și *tentativă de circumstanțe agravante*:

„Si la tentative a été accompagnée d'une circonstance aggravante, elle doit donner lieu à la même peine que si cette

circonstance se trouvait jointe au crime consommé. Mais il faut, dans tout les cas, qu'il y ait en complète exécution du fait dans lequel la loi voit une circonstance aggravante" (Garraud, Traité, I, pag. 528).

„La Cour de Cassation a jugé que les circonstances aggravantes d'effraction et d'escalade ne peuvent être relevées qu'autant que leurs éléments constitutifs sont constatés au moment où la tentative du fait principal est interrompue" (Garçon, Code pén. annoté, art. 2, no. 59).

„Trebuie și în această materie să aplicăm regula după care nu se poate ține seamă de o agravantă, decât atunci când circumstanța respectivă s'a realizat în momentul în care s'a oprit execuțiunea infracțiunii" (Manzini, Trattato, II, pg. 276).

Așa dar, agravantele nu pot fi reținute pentru a modifica calificarea și pedeapsa decât atunci când ele s'au realizat efectiv, simpla intențiune de a da loc unei atari circumstanțe nefiind suficientă.

În speță, circumstanța agravantă fiind din acelea ce nu se pot realiza decât posterior consumărei infracțiunii, ar fi fost desigur absurd să se admită o astfel de circumstanță, când faptul nu ajunsese măcar la consumațiune.

Deci, în cazul soluționat prin hotărârile mai sus reproduse, putea fi cel mult vorba de tentativă a delicțului din art. 272, iar nu a crimei din art. 273.

14. Tentativa și principiul din art. 5 c. p. — Dar și în raport cu regula înscrisă în art. 5 din codul penal, după care străinii nedomiciliați în România nu pot fi pedepsiți decât exclusiv pentru faptele săvârșite pe teritoriul român, în speță trebuia să fie exclusă ideea de tentativă de crimă.

Este unanim admis în doctrină și jurisprudență că atunci când o infracțiune continuă, — cum este sechestrarea de persoane, — se comite parte în țară și parte în străinătate, justiția națională nu poate avea în vedere și deci nu e competentă să judece decât ceea ce s'a comis pe teritoriul național, trebuind să facă abstracțiune de tot ceea ce s'a săvârșit în străinătate. Acest principiu se impune și mai imperativ când este vorba de străini nedomiciliați în țară, căroră nu le putem cere socoteală, nici de ceea ce au făcut în străinătate înainte de a fi venit la noi, nici de ceea ce intenționează să facă după ce vor pleca din țară.

15. Iată ce se spune în doctrină:

„Ainsi pour les délits continus, tels que la séquestration illégale, le récel des personnes, etc., délits qui peuvent être accomplis partie sur le territoire étranger, partie sur le territoire français, l'infraction ne sera considérée comme commise sur le territoire français que pour la série des actes d'exécution qui y ont eu lieu réellement" (Garraud, Traité, I, pg. 366).

„Si des actes d'exécution ayant eu lieu en France, le délit est continué à l'étranger avec des circonstances qui l'aggravent et qui modifient soit la qualification, soit la peine, il devra être fait abstraction de ces circonstances par le juge territorial" (Idem, pg. 367).

„En ce qui concerne le délit continu, on ne peut considérer comme comise sur le territoire français que la série des actes d'exécution qui s'y sont réellement produits, et exemplificat: „ainsi quand il s'agit du délit de séquestration arbitraire" (Le Poittevin, Code d'instr. crim., art. 7, no. 21).

„En conséquence quand il s'agit d'une infraction continue, qui après son premier accomplissement en pays étranger s'est prolongée en Belgique, ou réciproquement, — telle qu'une séquestration illégale d'une personne — cette infrac-

tion n'est punissable chez nous que pour la série des faits qui se sont passés sur notre territoire.

Il suit de là que, dans le cas de séquestration illégale, la durée de celle-ci doit se compter d'après le temps pendant lequel la personne dont il s'agit, a été séquestrée en Belgique. Quant aux circonstances aggravantes qui ont accompagné la séquestration, le juge belge ne peut avoir égard qu'à celles qui se sont produites sur notre territoire" (Haus, Droit pén. belge, I, pg. 177).

„Mais les actes commis à l'étranger ne sont pas censés commis en Belgique" (Ad. Prius, Droit pénal et science positive, no. 102).

„Când este vorba de infracțiuni continui se va exclude partea săvârșită în țară străină" (Manzini, Trattato, I, pg. 318).

„Atunci când diferite acte aparținând aceleiași infracțiuni, deși comise parte în țară, parte în străinătate, sunt însă divizibile, astfel încât cele efectuate în țară pot prin ele înșă constitui un delict de sine stătător, ele vor fi urmărite și pedepsite sub această calificare, făcându-se abstracțiune de faptele efectuate în străinătate.

Aceleiași soluțiune se aplică și în cazul când infracțiunea a avut loc în țară, iar în străinătate nu s'au efectuat decât acte cari constituiesc o circumstanță agravantă a acelei infracțiuni. Urmărirea nu se va face decât pentru infracțiunea comisă în țară, fără a se ține seama de agravantele efectuate în străinătate" (Tanoviceanu' Tratat, I, pg. 338).

16. Așa dar, chiar dacă sechestrarea lui Arutunof s'ar fi consumat pe teritoriul țării noastre, încă nu se putea concepe o altă urmărire decât pentru infracțiunea din art. 272 c. p., fiindcă continuarea sechestrării în afară de teritoriul țării noastre, ca și realizarea agravantei rezultând din durata mai mare de 30 zile a sechestrării, prin continuarea ei în străinătate, scapă competenței instanțelor noastre, care nu pot judeca decât ceea ce s'a săvârșit pe teritoriul țării, adică tentativa delicțului din art. 272 c. p.

Ca urmare, atât pe baza principiului că nu se poate vorbi de circumstanțe agravante cât timp ele nu sunt efectiv realizate în fapt, cât și pe baza principiului că străinii nedomiciliați în România nu pot fi urmăriti și judecați decât pentru actele exclusiv comise pe teritoriul României, ajungem la concluziunea că în procesul Agabecof, chiar în ipoteza tentativei, singura tentativă admisibilă în drept, nu putea fi decât tentativa delicțului din art. 272 c. pen.

Și cum, conform art. 38 c. pen., tentativă de delict nu este pedepsită decât acolo unde legea o prevede expres, ceea ce nu e cazul în art. 272, rezultă că, în speță, nu se putea pune în sarcina inculpaților nici un fapt constituind vreo infracțiune ordinară, așa cum de altfel conchidea implicit și ordonanța definitivă.

b) Infracțiunea specială din art. 1 al legii liniștei publice

17. Dar dacă ordonanța definitivă nu constatase vreo infracțiune ordinară, comisă sau măcar tentată, în sarcina inculpaților, în schimb ea calificase faptele puse în sarcina acestora drept infracțiunea din art. 1 legea liniștei publice.

18. I. Conceptul infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice. Prin incriminarea faptului prevăzut de art. 1 din leg. liniștei publice, legiuitorul a înțeles să ocrotească liniștea publică internă în contra acelei surse de temere și nesiguranță publică, care poate fi o asocia-

țiune sau înțelegere având de scop atacarea persoanelor și proprietății.

Existența unor astfel de asociațiuni sau înțelegeri face ca fiecare cetățean, fiecare membru al colectivității, să piardă acea liniște și securitate la care are dreptul să aspire într-o societate juridice, te organizată, fiindcă fiecare cetățean are temerea și neliniștea că mâine el sau patrimoniul său, vor putea fi atacate de cei ce s'au asociat, ori s'au înțeles ca să comită crime contra persoanelor și proprietății.

Așa dar, prin *conceptul* său, asociațiunea sau înțelegerea din art. 1 legea liniștei publice se deosebește de participatiunea ordinară disciplinată de codul penal. Când legea penală sancționează participatiunea, este pentru a lovi în toți cei ce au luat parte la săvârșirea unei infracțiuni și deci pentru a asigura represiunii o incidență cât mai complectă. Când legea liniștei publice sancționează simplul fapt al asocierii sau înțelegerii nu o mai face pentru a reglementa justa incidență a legii penale, ci pentru a reacționa *contra pericolului* pe care-l creează aceste asociațiuni și înțelegeri pentru *liniștea publică*. Ori, pentru ca să existe un atare pericol dela sine se înțelege că asociațiunile sau înțelegerile pe cari le vizează art. 1 din lege trebuie să fie de așa natură încât temerea și nesiguranța să cuprindă spiritul *public*, adică marea masă a cetățenilor să fie cuprinsă de neliniște și teamă.

Când o asociațiune sau înțelegere s'a alcătuit pentru a răpune pe un rival, sau pentru a se răzbuna pe cineva, descoperirea unei atari asociații sau înțelegeri poate incita *curiozitatea* publicului, dar nu-i provoacă *neliniște* și deci existența unor atari asociații sau înțelegeri n'au nimic comun cu preocupările cari au determinat sancționarea infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice.

Când însă se descoperă o asociațiune sau înțelegere, care se alcătuesc în vederea săvârșirii de atacuri în contra persoanelor și avutului în mod indeterminat și ilimitat, atunci fiecare cetățean e cuprins de neliniștea că persoana lui și avutul său nu mai sunt în siguranță, și de temerea că mai curând sau mai târziu activitatea criminală a celor asociați îl va putea lovi și pe el sau pe ai săi. De aici întregul convoi de consecințe grave pentru liniștea publică: spiritele neliniștite se agită, svonurile alarmante își strecoară veninul lor, neîncrederea în autorități sporește, viața publică pulsează anormal, raporturile dintre oameni devin greoaie și totul lăncezește, sub influența descurajării născută din neliniște.

Iată de ce legea liniștei publice a sancționat asociațiunile și înțelegerile având de scop comiterea de crime contra persoanelor și proprietății.

Crime săvârșite de mai mulți inși, și deci participatiunea, au existat de când a luat naștere și dreptul penal, iar rezonanța socială a faptelor comise de o pluralitate de infractori nu este alta astăzi decât cea care a fost și altă dată. Deci, nu pentru a lovi în orice participatiune la o crimă ar trebui să intervină legea liniștei publice, ci pentru a lovi în *pericolul* special pe care-l constituiesc pentru *liniștea publică*, asociațiunile și înțelegerile cari subminează și sdruncină această liniște publică, sădind în sufletul cetățenilor *neliniștea*.

În lumina acestui concept, așa după cum recomandă metoda tehnico-juridică modernă, trebuie să examinăm conținutul infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice.

19. II. Conținutul infracțiunii. — Infracțiunea din articolul 1 legea liniștei publice are ca *elemente constitutive*, (esentiale) și deci ca conținut următoarele elemente: 1) Să existe o asociațiune sau o înțelegere; 2) Asociațiunea sau înțelegerea să aibă de scop prepararea sau săvârșirea de crime contra persoanelor sau proprietății; 3) Intențiunea criminală.

Fiind vorba de elemente esentiale, desigur că lipsa oricăruia din ele, face ca să dispară infracțiunea.

20. Primul element. — Asociațiunea ca și înțelegerea se realizează printr'un acord de voință, deci printr'un *comun acord*.

Ceiace deosebește asociațiunea de simpla înțelegere este că la asociațiune acordul comun poartă asupra unui număr mai mare de elemente supuse consensului, decât la simpla înțelegere.

Pentru existența simplei înțelegeri este suficient ca acordul să poarte asupra scopului urmărit, pe când la asociațiune acest acord vizează și elementele inerente unei asociațiuni: desemnarea unui conducător, alegerea unui sediu, distribuirea de roluri, etc.

Din moment însă ce legea se mulțumește cu simpla înțelegere, devine inutil orice examen asupra elementelor asociațiunii.

Înțelegerea sprijinindu-se pe *acordul comun*, trebuie neapărat să se facă dovada acestui acord, adică să se stabilească că persoanele între cari se pretinde că a intervenit înțelegerea, *au convenit în comun* asupra scopului urmărit. Simpla împrejurare că mai multe persoane se găsesc cooperând la săvârșirea unei infracțiuni nu implică acordul comun cerut de art. 1 legea liniștei publice, ci ne indică numai existența participatiunii la aceeași infracțiune, ori nu la aceasta se raportă legea liniștei publice.

Să explicăm: să presupunem că A, B și C se înțeleg să comită o serie de crime, și, în baza acestei înțelegeri, pun la cale o primă crimă, pe care însă nu o comit direct ci A găsește pe doi indivizi B și E, la rândul lui B găsește un alt individ F și în fine C aduce și el pe alți indivizi G și H și acești indivizi D, E, F, G, și H, din îndemnurile lui A, B, și C, comit crima proiectată. Ei bine, D, E, F, G și H, sunt participanți la crima comisă, atât și nimic mai mult. Dimpotrivă A, B și C, între care a intervenit înțelegerea de a comite o serie de crime, vor fi vinovați atât pentru această înțelegere, conform art. 1 legea liniștei publice, cât și pentru instigare la crima comisă de D, E, F, G și H.

Acordul comun trebuie să aibă loc între toți, așa că fiecare în parte să-și fi unit voința lui cu ceilalți în vederea scopului urmărit de toți. Din moment ce acordul unuia nu poartă asupra scopului comun, ci asupra unei activități izolate și din moment ce acest acord nu s'a imbinat cu voința celorlalți, ci numai activitățile izolate s'au complectat unele pe altele prin acordul de voință a altora decât cei ce au efectuat aceste activități, iarăși avem o simplă participatiune, dar nu avem o înțelegere în sensul liniștei publice.

21. În speță, nu a existat un acord comun între cei 5 inculpați, ci toți și-au găsit imbinat activitățile lor izolate într-o cooperatiune care nu poate urca decât cel mult până la *forma participatiunii simple*.

Că, între cei dela Paris și cei dela Constantinopol ar fi existat vreo înțelegere, această scăpa preocupărilor instantelor noastre: cert este însă că între cei 5 inculpați a fost o *înțelegere intervenită între ei*, căci fiecare efectua o activitate ce nu-i era indicată de nici unul din ceilalți, ci, așa după cum pretinde și

ordonanța definitivă, aceste activități erau fructul unor însărcinări speciale și bine fixate de alte persoane (Panaioti, Minz, Kaminsky, Ivanovici, etc.).

Așa dar, cei cinci inculpați puteau fi socotiți ca participanți la același fapt, acționând instigați de Panaioti, Kaminsky etc., dar nu puteau fi socotiți ca lucrând în baza unei înțelegeri, conform art. 1 din legea liniștei publice.

Celelalte chestiuni privitoare la primul element al infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice neprivind speța nu au a mai fi discutate aci.

22 Al doilea element.—Asociațiunea sau înțelegerea trebuie să aibă de scop crime în contra persoanelor sau contra proprietății.

S'a discutat cu ocaziunea modificării art. 265 cod. pen. francez dacă prin cuvântul *crime* se înțelege chiar și singularul sau dacă din contra trebuie neapărat ca scopul urmărit de asociațiune sau înțelegere să fie o pluralitate de crime.

Dacă în Franța la 1893 s'a putut isca o astfel de discuțiune, socotim că astăzi, și mai ales în împrejurarea că legea liniștei publice dela noi a copiat textul art. 265 francez, orice discuțiune este forțată.

Legiuitorul nostru, când a copiat art. 1 din legea liniștei publice, după art. 265, a cunoscut toate discuțiunile cari au avut loc în Franța, a cunoscut debaterile parlamentare franceze și în special declarațiunile d-lor *Flandin* și *Clausel de Coussergue*.

Iată în adevăr conținutul acestor declarațiuni:

23. Flandin (Sirey 1894, pg. 654, col. II):

„Vous le voyez ce sont en definitive les principes écrits dans le code pénal, en ce qui concerne le complot, que nous vous demandons d'introduire dans la loi nouvelle; seulement, alors que les textes législatifs visant le complot s'appliquent à des actes spéciaux déterminés, nous vous demandons de nous donner par la loi nouvelle les moyens d'atteindre non pas un crime spécial et déterminé mais la préparation d'un ensemble de crimes”.

Clausel de Coussergues (Sirey, 1894, pag. 655, col. I):

„Dans le complot, on veut atteindre ceux qui se sont réunis en vue de perpétrer un ou plusieurs actes criminels déterminés, limités. Ici, que voulons-nous? Atteindre ceux qui se réunissent pour préparer, d'une manière générale et non pas seulement d'une manière spéciale, une série d'actes indéterminés et les moyens de commettre ces actes. Voilà la raison de la différence de rédaction. Ce que vous voulez atteindre ce sont des attentats, certains, au point de vue de la nature des faits qui doivent se produire, mais incertains et déterminés si on considère chaque fait en lui-même; ces attentats ne rentrent pas dans la définition du complot”.

24 Debaterile parlamentare cari au avut loc la noi în țară dovedesc că debaterile parlamentare din Franța, dela 1893, constituiesc și pentru legea noastră o incontestabilă sursă de interpretare.

Expunerea de motive dela Camera conține următoarele rânduri:

„De aceea după modelul legii franceze s'a incriminat simplul fapt al asociațiunii sau al înțelegerii mai multor persoane în scop de a comite crime în contra persoanelor sau proprietăților”.

Raportorul legii la Senat a făcut la rândul-i următoarea declarațiune:

„Declarația pe care am făcut-o eu corespunde cu cea pe care a făcut-o *Flandin* și este conformă cu doctrina și cu jurisprudența constantă franceză în această materie”.

25. Identitatea de condițiuni care a determinat pe legiuitorul francez din 1893 și pe legiuitorul român din 1924, să modifice art. 265 și urm. c. p. fr. și 213 c. p. r., identitatea modificării precum și lucrările pregătitoare, ne fac să conchidem că legiuitorul a înțeles să pedepsească asociațiile sau înțelegerile intervenite în vederea comiterii unui pluralități de infracțiuni nedeterminate.

De altfel, dacă legiuitorul ar fi voit să se mulțumească cu o singură crimă, era oare să lase ca să ghicim aceasta din vreun pasagiu sau vreo aluziune a debaterilor parlamentare, sau ar fi pus pur și simplu în text în loc de pluralul *crime*, singularul *vreo crimă* ?!

Socotim chiar oțios de a discuta dacă s'ar fi putut opera o atare schimbare, adică dacă s'ar fi putut accepta incriminarea asociațiilor sau înțelegerilor chiar atunci când este vorba de o singură crimă de-terminată.

Am arătat la început care este conceptul infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice; ori, în lumina acestui concept, teza că infracțiunea ar putea exista chiar când este vorba de o singură crimă, apare complet inadmisibilă, absurdă și falsă.

Ceia ce creiază acei pericol pentru liniștea publică de care vorbeam când ne-am ocupat de conceptul infracțiunii este tocmai teama și neliniștea ce naște în sufletul fiecărui cetățean, că el sau ai săi, vor putea fi loviți de cei ce s'au asociat sau înțeles pentru a comite crime. Această temere și neliniște nu mai există când este vorba de o singură crimă, fiindcă nu orice cetățean este amenințat, ci numai persoana celui contra căruia se îndreaptă crima. Odată crima comisă, orice alt pericol este exclus, pe când la asociațiunea sau înțelegerea în vederea săvârșirii de crime, fiecare crimă comisă neliniștește și mai mult publicul, fiecare așteptând cu groază noi atacuri.

De altfel, toate legislațiunile moderne, nu numai legea franceză și română, sancționează asociațiunile având de scop comiterea de crime, și în toate legiuirile această infracțiune are aceleși elemente ca și în legiuirea noastră și este plasată în capitolul infracțiunilor contra liniștei publice (art. 248—250 cod italian în capitolul *Dellitti contro l'ordine publico*; idem în noul cod. pen. italian, art. 416—8; cod. pen. german parag. 125 sub denumirea *Landfriedensbruch* (ruperea păcii publice); cod. pen. olandez art. 140 în capitolul *Delits contre l'ordre public*; cod. pen. belgian art. 322-5 în capitolul: *Crimes et délit contre la sécurité publique*, etc.).

Ori, nicăeri, în nici o legislațiune, această infracțiune nu există atunci când asociațiunea sau înțelegerea a avut de scop o singură infracțiune, și deci ar fi fost hazardat ca să inovăm noi, acolo unde legile penale de pretutindeni și doctrina penală au fixat ca element al infracțiunii prevăzută de art. 1 din legea liniștei publice că scopul asociațiunii trebuie să fie o serie de crime.

26. Cităm părerile a diferiți autori:

„Toutefois il doit s'agir d'une série de crimes, non d'un crime isolé; le texte de l'art. 265 ne laisse place a aucun doute”. (*Goyet*, Droit pénal spécial, pg. 118).

„...Mais un complot d'une nature particulière et nouvelle, en ce qu'il n'a pas pour but de commettre un ou plusieurs attentats déterminés, mais une série indéterminée d'attentats”. (*Vidal et Magnol*, Cours, pg. 545; în același sens: *Garraud*, V, pg. 10-14; *Garçon*, C. p. annoté, art. 265 nr. 21 și 24 și

alți autori citați în: Legea liniștei publice, adnotată de I. Gr. Perieșeanu și Alfred Fulga, pg. 40 și urm.).

„Pentru ca o asociațiune să fie pedepsibilă conform art. 248, ea trebuie să fie îndreptată nu pe un delict determinat, ci în mod indeterminat în vederea comiterii unei serii de delictе. Asociațiunea delictuală în vederea unui delict determinat, dă loc numai la aplicarea normelor dela participațiune și complicitate”. (Majno, Commento, III, pg. 14).

„Asociațiunea delictuală presupune un acord de voință pe o durată determinată sau chiar nedeterminată pentru a se comite mai multe delictе”. (C. Saltelli e E. R. Di Fulco, Commento al nuovo cod. pen., III, pg. 487).

„Înțelegerea mai multor persoane pentru comiterea mai multor infracțiuni constituie asociațiunea delictuală, sancționată ca infracțiune de sine stătătoare; cea ce deosebește asociațiunea delictuală de participațiune este tocmai pluralitatea crimeilor ce se urmărește, pluralitate proprie asociațiunii delictuale”. (V. Lanza, Istituzione, II, p. 209).

„Complot este întovărășirea mai multora pentru a săvârși una sau mai multe crime determinate”.

„Asociațiunea este întovărășirea mai multora pentru a săvârși mai multe crime nedeterminate”. (Alfeld, Lehrbuch, pg. 212; în acelaș sens: Fr. v. Liszt, Traité, I, pg. 322; von Hippel, Deutsches Strafrecht, II, p. 489; Binding, Compendio, p. 273; Olshausen, Kommentar I, parag. 125).

„Toutefois, une condition importante parait être exigée par la loi nouvelle, et en limiter la portée. Les art. 265 et s. ne semblent pas s'appliquer à l'entente établie pour commettre un crime spécial et déterminé; il faut qu'elle ait pour but une série de crimes contre les personnes ou les propriétés. C'est ce qu'indique d'abord le texte qui emploie le mot crimes au pluriel, c'est aussi l'idée qui se dégage des travaux préparatoires. On a voulu, a dit Clausel de Coussergues, „atteindre ceux qui se réunissent pour préparer, d'une manière générale et non d'une manière spéciale, une série d'actes indéterminés et les moyens de commettre ces actes”. (Garçon, Code pénal, art. 265 nr. 21).

„L'art. 265 ne punit qu'une association de malfaiteurs. Quel est le sens de cette expression? Les malfaiteurs visés par le code pénal ne sont pas ceux qui agissent isolément ou même de concert avec d'autres pour la seule exécution d'un crime; ce sont les associations d'individus faisant métier du vol et du pillage et qui conviennent de mettre en commun le produit de leurs déprédations”. (F. Hélie et Depeiges, ed. 1928, no. 592).

„Pentru existența infracțiunii pe care o examinăm (asociația de făcători de rele n. a.), este necesar ca asociația să fie constituită în scopul de a se comite mai multe fapte delictuoase (de una sau mai multe specii). Aceasta se cere de însăși litera legii, care prevede asociațiunea ca îndreptată în scopul de a se comite „delictе contra... etc.” și de spiritul său, fiindcă asociația constituită în vederea unui singur fapt delictuos nu produce vătămarea și pericolul pe cari legea a voit să le prevină și nu se deosebește de înțelegerea pentru simpla și obișnuita participațiune criminală, fără a mai socoti că, în acest caz, are mai mult caracterul de reuniune decât acela de asociațiune”. (Manzini Tr. di diritto penale italiano, V, no. 1828, III, lit. d pg. 665).

„Atât în limbajul comun cât și în cel tehnico-juridic asociația se distinge de simpla reuniune, mai ales prin caracterul de relativă permanență, fără a mai vorbi de comunitatea de preocupări ce de obicei lipsește la cea de-a doua, care e îndeobște momentană și ocazională. Deci pentru a avea delictul de care ne ocupăm este indispensabil ca să existe o unire permanentă, indiferent dacă durata este determinată sau nedeterminată, suficient să rezulte un adevărat program

pentru săvârșirea de infracțiuni”. (Manzini, op. cit., no. 1828, I, lit. b).

27. Instanțele judecătorești, chemate să se pronunțe asupra acestor probleme de drept, au confirmat părerea doctrinei. Reproducem mai jos câteva deciziuni ale Curții de casație italiene și române: (Jurisprudența română e referitoare la art. 213 c. p. r., text simplificat prin dispozițiile legii liniștei publice, având însă un concept legislativ identic):

„Imprejurarea că mai multe persoane au concurat la săvârșirea unei sau mai multor infracțiuni nu indică decât existența unui „pactum sceleris”, deci acordul în vederea săvârșirii unei sau unor infracțiuni determinate și că altare în acest caz avem o simplă participațiune.

„Pentru ca acordul dintre mai multe persoane să devină o „societas sceleris”, deci o asociațiune de rău-făcători, trebuie ca prin acel acord să se fi convenit a se săvârși nu cutare sau cutare infracțiune, ci un număr indeterminat din acele infracțiuni prevăzute în art. 248 c. p. (213 c. p. r.). Din moment ce un atare acord s'a stabilit, există asociațiunea de făcători de rele, independent de faptul dacă acordul a primit executarea. (Cas. ital. II, dec. din 16 Aprilie 1930, după „La Giustizia Penale”, 1930, col. 1575; Jurisprudența Generală, nr. 11 din 1931, sp. 415, pag. 344).

„Pentru existența crimei de asociație de făcători de rele, prevăzută de art. 213 și urm. c. p. se cere ca element esențial o asociere de făcători de rele spre vătămarea persoanelor sau a proprietăților; iar prin cuvintele: „asociere de rău-făcători” legea n'a înțeles pe aceia cari lucrează în mod izolat sau în înțelegere chiar cu alții pentru simpla executare a unei crime, ci bandele organizate cu caracter de permanență și ai căror membrii ascultă de o impulsivitate unică, lucrând într'un interes comun și fiind uniți între ei printr'o disciplină în care constă pericolul pentru liniștea publică. Prin urmare, în speță, recurenții asociindu-se în scopul numai de a prăda avutul lui Cruceveanu, fapta lor nu poate intra în prevederile art. 213 și urm. c. p. (Cas. Rom. s. II, dec. nr. 2117 din 1926, Jur. Rom. 1927, sp. 50, pag. 65; id. Cas. Rom. s. II, S. V. 1 Aug. 1895 B, pag. 1025).

„Din art. 213 și 214 c. p. rezultă că legiuitorul a voit să pedepsească faptul unei organizări de făcători de rele, în scopul de a săvârși crime cari într'adevăr pun în pericol existența Statului; prin „asociațiuni de făcători de rele”, el a înțeles acele cete sau asociațiuni formate din indivizi perversi, care făcându-și o meserie din furt și jefuire, vor fi convenit să pună în comun produsul nelegiuirilor lor. (Cas. Rom. s. II, dec. 566 din 1926; Jurisprudența Generală 1926, sp. 916, pag. 611 și Jurispr. Rom. 1926, sp. 124, pag. 174).

28. Așa dar, scopul asociațiunii sau înțelegerii trebuie să fie acela de a pregăti sau săvârși o serie de crime. Săvârșirea de delictе nu intră în prevederile legii.

Crimele trebuie să fie din acelea îndreptate contra persoanelor și proprietății.

În fine, crimele trebuie să fie îndreptate contra persoanelor și proprietății aflate pe teritoriul românesc, fiindcă legea ocrotște liniștea publică internă, iar nu cea internațională.

În speță am arătat că, chiar dacă s'ar fi admis ca dovedite faptele puse în sarcina inculpaților, încă ei nu puteau fi învinuiți decât de tentativa delictului din art. 272. Așa dar, pe teritoriul românesc inculpații nu aveau să comită decât delictul din art. 272 c. p., delict care a rămas în formă de tentativă.

În consecință, nu numai că nu există o asociere sau

înțelegere în vederea săvârșirii de crime, dar chiar de s'ar fi reținut că a existat asociere sau înțelegere, aceasta nu avea de scop decât săvârșirea unui *fapt determinat*, fapt care nu constituia o crimă, ci un delict și deci și din acest punct de vedere elementele infracțiunii din art. 1 legea liniștei publice, nu erau satisfăcute.

29. Al treilea element.—Intențiunea criminală, ca în orice infracțiune trebuie raportată la finalitatea activității ilicite penale, adică fiecare din cei între cari a intervenit asociațiunea sau înțelegerea, au înțeles să facă aceasta în vederea săvârșirii de crime.

În speță, admitând faptele așa cum au fost puse de ordonanța definitivă în sarcina inculpaților, nu găsim decât intențiunea de a participa la săvârșirea unui delict determinat, iar nu intențiunea de a comite o serie de crime.

Cât despre pretinsa intențiune a lui Crișa de a omorî pe Arutunof, aceasta pe lângă că nu e dovedită cu nimic, dar ea aparține exclusiv lui Crișa, căruia singur îi revenea realizarea ei, neexistând nici o asociațiune sau înțelegere între inculpați pentru pregătirea sau săvârșirea acestei crime. De aceea nici reprezentantul Ministerului public nu s'a mai referit la această intențiune izolată a lui Crișa, mai ales că nu era cu nimic dovedită.

Iată de ce, în speță, faptele puse în sarcina inculpaților nu puteau fi cuprinse nici sub calificarea de infracțiune specială prevăzută de art. 1 legea liniștei publice (1).

c) Infracțiunea din art. 8 legea pașapoartelor

30. Art. 8 din legea pașapoartelor prevede:

„Se va pedepsi cu închisoare dela 5 luni la un an, acela care va fi dovedit că a intrat sau ieșit din țară prin *alte locuri decât cele hotărâte pentru trecerea călătorilor*.”

„Aceiași pedeapsă se va aplica și acelor cari vor fi dovedii că au înlesnit intrarea sau ieșirea din țară prin alte locuri decât acelea hotărâte pentru trecerea călătorilor.” (Codul general Hamangiu, VII, p. 1105).

1) Vezi încă, ce privește problema pusă de procesul Agabecoff: I. Gr. Periețeanu și A. Fulga, Legea liniștei publice adnotată. Editura „Curierul Judiciar”, sub art. 1, no. 66 și urm.

Așa dar, legea nu pedepsește nici intrarea în țară fără pașaport, nici strecurarea în mod clandestin în țară prin *locurile hotărâte pentru trecerea călătorilor*, ci pedepsește numai introducerea în țară prin alte locuri decât acelea hotărâte pentru trecerea călătorilor. Această incriminare e firească și logică; fruntariile țării sunt întinse și nu se poate ca în fiecare punct autoritatea publică să poată organiza o permanentă și serioasă supraveghere. Așa fiind, oricine se introduce în țară prin alte locuri decât cele destinate trecerii călătorilor, cade sub sancțiunile art. 8 legea pașapoartelor.

Ori, atunci când este vorba de *frontiera maritimă*, locurile destinate pentru trecerea călătorilor sunt *porturile de călători* în apele cărora acostează vasele. Când vasul a intrat în apele teritoriale și a aruncat ancora, persoanele de pe vas se consideră *intrate în țară* căzând sub controlul și supravegherea autorităților portului și sub incidența legilor țării.

În speță, intrarea lui Crișa în țară, pe vasul lui Katapodis, s'a făcut printr'un loc hotărât trecerei călătorilor. Numai atunci când Crișa ar fi fost debarcat înainte de intrarea în port, de pildă pe distanța dintre Ekrene și Constanța la vreun punct nedestinat trecerii călătorilor, atunci era aplicabil art. 8 legea pașapoartelor.

Legea neprevăzând că constituie o infracțiune aducerea pe un vas a unei persoane fără pașaport, sau strecurarea cuiva în mod clandestin chiar prin locurile hotărâte trecerei călătorilor, conform principiului *nulla poena sine lege*, înscris în art. 14 din Constituție, învinuirea adusă prin ordonanța definitivă rămânea fără bază legală.

31. Din toate cele ce preced rezultă cu claritate că în faimosul proces Agabecoff nici un fapt penal nu putea fi pus în sarcina inculpaților, și că deci, totuși, trebuia să fie achitați.

Tribunalul Ilfov s. III, socotindu-i vinovați pentru *tentativa de crimă de asasinat*, ceea ce a determinat declinatoriul său de competență, a dat pricinei o soluțiune fundamental greșită și tangențială, pe care o agravează o motivare vădit timidă și eliptică.

Curtea de apel din București s. II, deși a reparat această greșeală a tribunalului, a săvârșit în schimb o alta: condamnând pe Crișa Tonceff și pe Katapodis pentru fapțul prevăzut și pedepsit de art. 8 din legea pașapoartelor.

VINTILĂ DONGOROZ, I. GR. PERIȚEANU și A. FULGA

REZUMATE DE JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ ȘI STREINĂ

CASAȚIA ROMÂNĂ, SECȚIA I. 1932

Bucovina. Motive noi de apel în desbateră orală. Admisibile în caz de suvenire a unei legi noi.

Din combaterea par. 253 cu 485 pr. civ. austr., rezultă că motivele scrise de apel nu pot fi modificate sau augmentate cu ocazia desbaterii orale.

Însă în cursul instanței de apel intervine o lege nouă, care schimbă situația existentă în momentul introducerii apelului, părțile se pot prevala de ea, având dreptul a modifica în acest scop motivele lor de apel în raport cu noua situație de drept. (Dec. 62 bis din 20 Ianuarie 1932. Preș. S. Tipei, cons.).

Bucovina. Termen de recurs în legea chiriilor. Se aplică legea Casației.

Legea chiriilor din 1927 este una de unificare, prin urmare se aplică pe tot teritoriul țării.

Deci, în procesele cari derivă din ea, termenul de recurs va fi regulat de dispozițiile legii Casației — la cari trimitte art. 59 din zisa lege, — iar nu de legislația locală. (Dec. 62 bis din 20 Ianuarie 1932. Preș. S. Tipei, cons.).

Adunare generală. Ordine de zi. Chestiuni implicite. De liberare valabilă.

Adunarea generală poate delibera valabil nu numai asupra chestiunilor expres enunțate prin ordinea de zi, ci și

asupra acelor care se găsesc implicit cuprinse în același ordine. (Dec. no. 68 din 20 Ian. 1932. Preș. S. Tipei, consilier).

Eșire din indiviziune. Competență. Fixarea ei prin hotărârea de admitere în principiu.

Hotărârea de admitere în principiu a unei acțiuni de eşire din indiviziune este o hotărâre care soluționează fondul și deci — după ce dobândește autoritate de lucru judecat — fixează definitiv competența instanței care a dat-o.

Prin urmare, o asemenea instanță nu-și poate declina competența de a efectua lucrările ulterioare ale partajului pe motiv că, prin expertiza făcută între timp, s'a evaluat averea succesorală la o sumă care excede competența sa. (Dec. 70 din 20 Ian. 1932. Președinte T. Magheru, cons.).

Perimare. Plata taxelor pentru primul termen o întrerupe.

În virtutea art. 526, al. 5 proc. civ., președintele Curții de Apel fixează din oficiu primul termen de judecată, după ce s'au plătit taxele sau s'a depus actul de paupertate, fără a mai fi nevoie în acest scop de vre-o cerere a părții.

Prin urmare, simpla plată a taxelor pentru primul termen constituie un act de procedură cu caracter contradictor de natură a întrerupe perimarea, fără a se mai cerceta dacă s'a făcut vre-o cerere de fixare de termen și dacă semnatarul ei avea sau nu calitatea. (Dec. no. 78 din 22 Ian. 1932. Preș. Al. Iuca, președinte).

Recurs. Motiv pe omisiunea unui capăt de cerere. Inadmisibilitate.

Omisiunea instanței de fond de a se pronunța asupra unui capăt de cerere nu poate constitui un motiv de casare, ci numai de revizuire, conform art. 288, al. 4 pr. civ. (Dec. no. 79 din 22 Ian. 1932. Preș. Al. Iuca, președinte).

Jurnal. Semnare. Nu există termen fatal.

Nici o dispoziție din procedura civilă nu prevede vre-un termen înăuntrul căruia să se îndeplinească formalitatea semnării unui jurnal de către judecătorii cari l'au dat.

Prin urmare, dacă semnarea nu se face la data pronunțării jurnalului, ci mai târziu (în speșă, după 6 luni), faptul nu poate atrage nulitatea lui și a hotărârii date în baza lui, ci cel mult o sancțiune disciplinară a magistraților. (Dec. no. 81 din 22 Ian. 1932. Preș. Al. Iuca, președinte).

MIHAIL MAYO
Avocat

TRIB. SENA, VII

17 Dec. 1931

Contract de muncă. Salariu. Societate pentru împărțirea bagajelor călătorilor. Amploiați angajați cu 50% din bacșișurile ce se încasează de la călători. Nu constituie un contract de muncă, ci un contract sui generis.

Contractul de muncă se caracterizează prin atribuirea unui salariu amployatului. În speșă, Societatea care îndeplinea serviciul de a transporta bagajele călătorilor în gară, nu plătea un salariu amployaților, care duceau bagajele, ci publicul îi retribuia pe aceștia cu bacșișuri. Societatea se mărginea numai să centralizeze bacșișurile și să le repartizeze egal, după ce-și preleva 50 la sută, întocmai ca la beneficiile unei societăți. Convenția intervenită între părți nu consti-

tuia deci un contract de muncă, ci un contract sui generis. Prima instanță, consiliul ce a judecat, era deci necompetentă să judece.

(Din *Rev. trim. de dr. civ.* No. 3 din 1932, pag. 827).

Observație. — Sub formă de dar la început, bacșișul a evoluat către un caracter obligatoriu.

Din cauza aceasta, patronul când își angajează personalul, ce are contact cu publicul dela care primește o remiză, are în vedere că personalul primește această remiză. Patronul va plăti mai puțin personalul. Aceasta însă contează, pe lângă ce primește de la patron, și pe remiza obținută dela clienți.

Sunt cazuri, când patronul nu-și plătește deloc personalul. Acesta se angajează, fiind mulțumit numai cu ceea ce primește dela clienți.

Contractul intervenit între personal și patron, și în această din urmă situație, ca și în prima situație, este un contract de muncă.

Intr'adevăr și în această situație, când personalul este remunerat de public, găsim la contractul intervenit între părți, o obligație de a presta o muncă, în schimbul unei remunerații, iar raporturile juridice dela patron la personal au un caracter de continuitate.

Unii patroni, pentru a scăpa de legea contractelor de muncă au susținut în fața instanțelor judecătorești, că remisa primită de personal dela clienți nu constituie un salariu și deci în cazul acesta, ne mai fiind vorba de salariați, nici de un contract de muncă, de care să se ocupe legea, nu mai este vorba.

Obiecțiunea aceasta nu a găsit aprobarea instanțelor.

Faptul că nu patronul plătește personalul, ci clienții, nu are nici o influență asupra caracterului remunerației. Ne găsim și în cazul acesta tot în fața unui salariu. Acest salariu, în loc să fie plătit direct de patron, ia forma unei remize, pe care o plătește clientela, conform uzului sau convențiilor părților (v. *Voirin*, Etude juridique du pourboir, *Rev. Trim. de dr. civ.* 1929, pag. 328).

Legea contractelor de muncă este deci aplicabilă acestor contracte care sunt contracte de muncă.

În speșă mai sus reprodusă, judecată de Trib. Sena, s'a susținut de societate că, contractul intervenit între societate și oamenii de serviciu, retribuiți cu 50% din remizele încasate de aceștia, nu este un contract de muncă.

Tribunalul a primit această susținere. Pentru Tribunal, contractul intervenit între părți este un contract sui generis. Contractul acesta, spune Tribunalul, se apropie mai mult de contractul de asociație.

Această soluție a Tribunalului este cu drept cuvânt criticată de d-l Japiot, în revista sus arătată.

Contractul intervenit între părți nu putea să fie caracterizat decât ca un contract de muncă.

La noi chestiunea, dacă angajatul, care primește drept remunerație o remiză dela clienți, este sau nu salariat, s'a pus în fața Trib. Ilfov s. I-a com. Tribunalul a răspuns afirmativ la această chestiune. Contractul intervenit între părți, a fost privit de Tribunal, ca un contract de muncă. (v. sent. com. no. 1661 din 1931 în *Jurisprudența Generală*, 1931, speșă 1125, cu nota noastră).

Fiind deci stabilit, că cel care primește remiză este salariat, se pune chestiunea, care este quantumul salariului primit de acesta?

Quantumul se socotește pe media remizelor primite de salariat. Acesta va trebui să stabilească, care este acest quantum.

HARITON UDREA
Magistrat Trib. Ilfov